



## Fővárosi Törvényszék

Az ügy száma: 30.K.704.004/2022/10.  
A felperes: Wavin Hungary Ipari, Kereskedelmi és Szolgáltató Kft.  
(2072 Zsámbék, Új Gyártelep)  
A felperes képviselője: DLA Piper Posztl, Nemescsói, Györffi-Tóth és Társai  
Ügyvédi Iroda  
eljáró ügyvéd:  
(1124 Budapest, Csörsz utca 49-51.)  
Az alperes: Gazdasági Versenyhivatal  
(1023 Budapest, Riadó utca 1-3.)  
Az alperes képviselője: Siposné dr. Mayer Erika Noémi kamarai jogtanácsos  
A per tárgya: versenyfelügyeleti ügyben hozott Vj/50-436/2011. számú  
közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata

### Í T É L E T :

A bíróság a keresetet elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 1.000.000 (egymillió) forint perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy az esedékesség napjáig fizessen be az állami adó-és vámhatóság illetékbevételi számlájára 1.500.000 (egymillió-ötszázezer) forint illetéket.

A törvényszék tájékoztatja a felperest, hogy a fizetendő illeték a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

Az ítélet ellen a közléstől számított 15 napon belül van helye fellebbezésnek, amelyet a Fővárosi Ítéltáblához címzetten, a Fővárosi Törvényszéken kell elektronikus úton benyújtani.

### I n d o k o l á s

#### Az ítélet alapjául szolgáló tényállás

- [1] A felperes Európa egyik vezető műanyag csőrendszer gyártó vállalatcsoportjának a tagja, előállított termékeit a csatorna és közmű, valamint az épületgépészet üzletágakban forgalmazza. A műanyag csőrendszerek széles körű felhasználási lehetőséget biztosítanak, főként utépítésben, víz-, gáz hálózatok építésére, szennyvíz, csapadék elvezetésére, kábelvédelemre, öntözésre és a vegyiparban alkalmazzák.
- [2] A hazai műanyag csőgyártásban és forgalmazásban kiemelt piaci részesedéssel bíró perben nem álló Pipelife HUNGÁRIA Műanyagipari Kft. (a továbbiakban: Pipelife) és a felperes 2009. június 23. és 2011. december 16. piacfelosztást végeztek egymás között, a

megállapodásaik szerint összehangolt idejű és mértékű áremeléseket hajtottak végre az általános árszint tartása, növelése céljából. A vállalkozások piacfelosztó magatartása kiterjedt a nagykereskedők meghatározott körére, valamint a közbeszerzési eljárás alá eső projektekre, előre egyeztetett a termékek és az ajánlatok árszintjét is.

- [3] A versenyhatóság alperes 2011. december 16. napján versenyfelügyeleti eljárást indított a felperessel, a Pipelife-fal és a perben nem álló BTH Fitting Gyártó és Forgalmazó Kft.-vel (a továbbiakban: BTH) szemben. Az eljárás megindításával egyidejűleg az alperes helyszíni rajtaütést hajtott végre az eljárás alá vontak székhelyén, majd ugyanaznap a Pipelife szóban a bírság mellőzésére irányuló kérelmet terjesztett elő, amelyet határidőben véglegesített. A BTH az engedékenységi kérelmét 2012. január 16-án, majd 2012. január 23-án nyújtotta be, amelyet véglegesített.

### **A keresettel támadott döntés**

- [4] Az alperes a 2015. november 24. napján kelt Vj/50-436/2011. számú határozatával (a továbbiakban: határozat) a per szempontjából releváns körben megállapította, hogy a felperes és a Pipelife 2009. június 23. és 2011. december 16. között egységes, komplex és folyamatos jogsértést követtek el azáltal, hogy egyes műanyag csőtermékek vonatkozásában a nagykereskedőiket felosztották, feljüket érvényesítendő minimálárakat határoztak meg, illetve cső- és fitting-termékek projekteken történő értékesítését egymás között elosztották. Rögzítette, hogy e magatartásukkal megsértették a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (a továbbiakban: Tpv.) 11. § (1) bekezdését, illetve (2) bekezdés a) és d) pontjaiban foglalt tilalmat. Rámutatott, hogy a jogsértés az Európai Unió Működéséről Szóló Szerződés (a továbbiakban: EUMSZ) 101. cikke (1) bekezdés a) és c) pontjainak megsértésével az EUMSZ 101. cikke (1) bekezdésében foglalt tilalomba ütközik. Megállapította, hogy a BTH és a Pipelife 2009. április 8. és 2011. december 16. között egységes, komplex és folyamatos jogsértést követtek el a minimálárak rögzítésével, a nagykereskedők felosztásával és a projektek elosztásával. Ennek következményeként az alperes határozatával a felperest 669.963.000 forint bírság megfizetésére kötelezte, a Pipelife-nál az engedékenységi politika alkalmazása miatt a bírság kiszabását mellőzte. A BTH a Tpv. 78/A. § (3) bekezdése alapján bírságcsökkentésben részesült. Az, hogy a felperes, a Pipelife és a BTH közti kapcsolatrendszer egy egységes jogsértést alkotott volna, az alperes megítélése szerint nem volt megfelelően bizonyítható az eljárásában, így a határozatában két külön jogsértést állapított meg. Emellett a további vizsgálat tárgyát képező magatartások (2009. március 18. előtti magatartások; közbeszerzési eljárásokat érintő magatartások; a felperes és a Pipelife közötti feltételezett egyeztetett áremelések; a felperes és a BTH közötti feltételezett projektfelosztás) tekintetében a versenyfelügyeleti eljárást megszüntette.
- [5] A határozat indokolásában (betekinthető változat: 531-533. pont) ismertette a bizonyítékok értékelésének szempontjait, amelyet a magyar és európai bírói gyakorlatból fakadó, a kartelljogsértések során alkalmazandó elvek mentén határozott meg (többek között az alábbiak szerint: „szabad bizonyítási rendszer érvényesül”; „a hatóságnak pontos és egybehangzó bizonyítékokra kell hivatkoznia, de nem szükséges minden egyes bizonyítéknak eleget tennie e feltételeknek” – „a feltárt tények logikai láncolata is elegendő a jogsértés megállapításához”; „a hatóságnak kell bizonyítania a jogellenes árrögzítő megállapodás megkötését, de ez nem jelenti azt, hogy bizonyítékot kell szolgáltatnia e cél elérésének konkrét mechanizmusáról”; „elegendő a versenyellenes találkozókon való részvétel bemutatása a vállalkozás kartellben való részvételének bizonyításához, a vállalkozás feladata

annak bizonyítása, hogy részvétele minden versenyellenes szándékot nélkülözött és tájékoztatta versenytársát arról, hogy e találkozókra való részvételi szándéka eltér az övétől”; „önmagában nem elegendő a jogsértés alól történő mentesüléshez a vállalkozások irati bizonyítékkal ellentétes magyarázata, ilyen esetben a vállalkozásoknak alá kell tudniuk támasztani a jogsértés létezésének alátámasztására előterjesztett bizonyítékok elégtelenségét is.”). Ezen elvek alapján a felperes terhére megállapított jogsértések körében (nagykereskedők felosztása, minimum árlisták kialakítása és a projektek felosztása) összefoglalta a feltárt bizonyítékokat. A határozat mellékletében szereplő, de már az előzetes állásponhoz készített 1/C. és 1/D. bizonyítéktáblák szerint, a 595-623. pontokban és 628-664. pontokban (betekinthető változat) az egyes találkozókra, a jogsértés megállapításának alapjául szolgáló tényekre, körülményekre vonatkozóan részletesen is értékelt a bizonyítékokat, valamint az ezek ellenében adott felperesi magyarázatokat rögzítette és számot adott azok alperes általi elvetésének indokairól.

- [6] A 2009. június 23. és 2011. június 30. közötti időszakban – összesen kilenc találkozóra figyelemmel – állapította meg a felperes és a Pipelife nagykereskedők felosztására és az árrögzítésre vonatkozó jogsértését.

#### **A felperes keresete és az alperes ellenkérelme**

- [7] A felperes keresetében elsődlegesen a határozat megváltoztatását és őt illetően a versenyfelügyeleti eljárás megszüntetését, másodlagosan a határozat megváltoztatását és a vele szemben kiszabott bírság mérséklését kérte.
- [8] Eljárási és anyagi jogi jogszabálysértésekre egyaránt hivatkozott, fenntartva és megismételve a versenyhatósági eljárás során tett korábbi észrevételeiből azokat, amelyeket az alperes nem fogadott el. A legfőbb kereseti érve az volt, hogy a bizonyítás során az alperes nem tett eleget a magyar és az európai versenyjogban is kialakult azon elvnek, hogy a jogsértés valamennyi tényállási eleme vonatkozásában a hatóságnak kell bizonyítania. Megítélése szerint figyelmen kívül maradt, hogy egyetlen eljárás alá vont által szolgáltatott – és egy másik fél, jelen esetben a felperes által cáfolt – felvetések nem tekinthetők olyan hiteles, kétséget kizáró bizonyítékoknak, amelyek a versenyjogi jogsértést alátámaszthatnák. Kifejtette, hogy egyoldalúan, az engedékenységi nyilatkozatot tevő Pipelife-től származnak a dokumentumok; az ellentmondások feloldására nem alkalmas egyedül a Pipelife előadása.
- [9] Az egyes találkozók esetében vitatta azok létrejöttét, amelyet álláspontja szerint az alperes nem bizonyított; azon találkozók esetében, amelyeken a részvételt elismerte, nem látta alátámasztottnak a határozat alapján, hogy a találkozók versenykorlátozó célúak lettek volna, mert érvelése szerint számos írásos bizonyíték útján részletes magyarázatot adott azok legitim célját illetően. Részletesen ismertette mind a nagykereskedők állítólagos felosztása, a minimumárlisták kialakítása, mind a projektek felosztása kapcsán, hogy az egyes bizonyítékok miért nem alkalmasak a jogsértés alátámasztására; ez utóbbi körben kifogásolta a jogsértés kiterjesztő megállapítását (a fel nem osztott, de „a nyertes tonna mennyiségéhez hozzászámított” projektek, és a csak ún. „szóba került” projektek kapcsán).
- [10] Állította, hogy az alperes az egyes találkozókkal összefüggésben nem csak a megállapítása szerinti tartalmat, hanem még a találkozók létrejöttének pusztán tényét sem tudta bizonyítani; a dokumentumok egyoldalúan az engedékenységi nyilatkozatot tevőtől származnak, nem alkalmasak a kérdéses találkozók tényének minden kétséget kizáró bizonyítására, mert az iratok egyike sem utal magára a felperesre. Kifejtette, hogy a 2009. júniusi és decemberi

találkozók esetében a hivatkozott számlák nem az állítólagos találkozók időpontjára szólnak, a 2009. július 20-i találkozó kapcsán annak létrejötte hiányára vonatkozó tanúvallomásokat az alperes iratellenesen értelmezte, a „meeting” kifejezésből csak valószínűsítéssel következtetett az alperes, amely nem elegendő. Ezen bizonyítékok a találkozók tartalmára nézve sem hordoznak információt, az ellentmondások feloldására – szemben az alperes álláspontjával – nem elegendő egyetlen fél, az Pipelife-nak a találkozó megtörténteire vonatkozó nyilatkozata. Ugyanezen megállapítás kapcsán az álláspontja szerint az alperes az egyes olyan találkozók versenykorlátozó célját sem bizonyította, amelyeknél a felperes elismerte a részvételét: ezek legitim célját írásos bizonyítékokkal alátámasztotta, részletes magyarázatot adva arra, mégis az alperes a versenykorlátozó célzatot rögzítette az engedékenységi kérelmező nyilatkozatára alapítottan. Az ellenkérelemre vonatkozó észrevételében utalt arra, hogy az alperes nagyszámú olyan iratra hivatkozott határozatában, amelyek a találkozók versenyellenes tartalmával (mint bizonyítandó ténnyel) nincsenek összefüggésben; e körben pedig először az alperest terheli a bizonyítás, és csak ekkor, a találkozó ténye és versenyellenes céljának bizonyítása után fordul meg a bizonyítási teher és ezután kell igazolnia az elhatárolódását.

- [11] Az egységes és folyamatos jogsértésként történő alperesi minősítést is sérelmezte, mivel a megállapíthatósága feltételei álláspontja szerint nem valósultak meg, figyelemmel a mintegy kilenc hónapos „szünet” időszakára is (2009. december 8-i és 2010. szeptember 15-i találkozó közötti időszak), amelyre nézve a határozat indokolását hiányosnak tartotta.
- [12] Vitatta a bírság kiszabásának szempontjai szerinti értékelést és az összegszerűség meghatározását, többek között a piaci hatások körében adott magas pontszámot illetően, valamint az arányosság követelményének sérelmére hivatkozott, miszerint azonos pontszámot kapott a Pipelife-fal, azonban ez a Pipelife jogsértésben vállalt szerepe és felróhatósága alapján nem tartotta megfelelőnek.
- [13] Az alperes ellenkérelmében a felperes keresetének az elutasítását kérte.

### **A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ítélete és a Fővárosi Törvényszék végzése**

- [14] A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2017. április 4. napján kelt 16.K.30.565/2016/35. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította.
- [15] A felperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Törvényszék 2018. március 7. napján kelt 3.Kf.650.064/2017/5. számú végzésével (a továbbiakban: törvényszéki végzés) az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította.
- [16] Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítélete felülbírálatra nem alkalmas. A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: rPp.) 213. § (1) bekezdésében és a 215. §-ában foglalt, a rPp. általános, a közigazgatási perben is alkalmazandó előírásai alapján utalt arra, hogy valamennyi, felperes által hivatkozott kereseti kérelemről döntenie kell a bíróságnak, a támadott határozat bírósági felülvizsgálatát a kereseti kérelem és az alperes által előterjesztett ellenkérelem figyelembevételével az érvek és ellenérvek ütköztetésével kell elvégezni. Hangsúlyozta, hogy az érdemi elbírálási kötelezettség egyaránt kiterjed a perbeli tény- és jogkérdésekre, az anyagi jogi felülvizsgálat előtt az eljárásjogi jogszabálysértésről kell döntenie, mert mindenekelőtt arról kell állást foglalni, hogy az alperesi határozat érdemét tekintve felülbíráható-e, nem szenved-e olyan eljárási hibában, amely miatt

annak hatályon kívül helyezése indokolt, mert ez esetben érdemi felülbírálatnak nem lehet helye. Rámutatott, hogy ennek a tisztázásához azonban a bíróságnak először fel kell derítenie a perben releváns tényállást a kereseti kérelem és az ellenkérelem korlátai között. Kiemelte, hogy amennyiben a felperes a tényállás tisztázatlanságát állítja, az elsőfokú bíróságnak a kereseti érvek ellenében külön számot kell adnia ítéletében arról, mely okból fogadja el a tényállást tisztázottnak és az érdemi döntés felülvizsgálatának alapjaként, amennyiben így határoz. Álláspontja szerint ezt követően kerülhet sor a kereseti kérelemben foglalt jogi hivatkozások, érvek, az ellenkérelemben ezek ellenében felhozottak számbavételére és az ezekre adott adekvát bírói válaszok kialakítására.

- [17] Az indokolási kötelezettség körében a rPp. 221. § (1) bekezdése alapján kiemelte, hogy a bíróság az ítéletét teljeskörűen indokolni köteles, a „megfelelő” indokolás nem pusztán formális kötelezettség, hanem ezen múlik az ítélet meggyőző ereje. Kiemelte, hogy a felperes nem a tényállás feltáratlansága miatt hivatkozott a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 50. §-ára, hanem a terhére rótt jogsértés bizonyítottságának hiánya kapcsán az alperes által vele szemben alkalmazott bizonyítási mérce helyességét, a bizonyítékok értékelésének szempontjait és az ebből levont következtetések alapján rögzített tényeket vitatta. Az elsőfokú bíróságnak elsődlegesen tehát abban a kérdésben kellett volna állást foglalnia, hogy a keresetben írt, a valamennyi tényállási elem kétséget kizáró hatósági bizonyítására vonatkozó, vagy az alperes által felállított és a határozatában részletesen ismertetett bizonyítási teher és bizonyítási mérce elfogadható-e és jogszerű-e a kartelljogsértés bizonyítására, azok valóban megfelelnek-e az alperes által hivatkozott magyar és európai uniós joggyakorlatban kialakított elveknek. Ennek eldöntése, és az erre vonatkozó indok rögzítése után került volna abba a helyzetbe a bíróság, hogy részletesen megvizsgálja: az adott bizonyítási szempontrendszer mentén a jogsértés egyes ágain bizonyított-e a jogsértés felperes általi elkövetése. Utalt arra, hogy a perbeli esetben rendhagyó módon számos dokumentum, valamint engedékenységi nyilatkozat állt rendelkezésre, így az elsőfokú bíróság ezek tételes elemzését a kereseti kérelemben kifogásoltak ellenében nem mellőzhette volna. Nem lett volna nélkülözhető az alperesi bizonyítási mérce helytállósága vagy elvetése kapcsán az állásfoglalása azért sem, mert a bizonyítékok értékelésének szempontjai körében az alperes az általa felállított mércébe illeszkedően foglalkozott az engedékenységi nyilatkozatban foglaltak mikénti figyelembevételével és a felperes keresetében éppen azt támadta, hogy van olyan esemény, amelyiknél csak ez az egyetlen forrásból származó bizonyíték áll fenn. Ezen állásfoglalást követően térhetett volna át az elsőfokú bíróság a bizonyítékok tényállási elemenkénti, eseményenkénti vizsgálatára, mindezt úgy, hogy az általa a perben megállapított releváns tényállás mentén rögzíti jogi okfejtését, akkor is, ha ez a tényállás adott esetben a hatósággal megegyező.
- [18] Rögzítette, hogy számos korabeli bizonyíték és részletes engedékenységi nyilatkozat is rendelkezésre áll, amellyel szemben a felperes a jogsértést maradéktalanul tagadja. Ennek a két pólusnak a mentén kellett először a hatóságnak, majd a határozat felülvizsgálata során a bíróságnak vizsgálnia a bizonyítási mérce megfelelő alkalmazásával a felperes jogsértésben való állítólagos részvételét. Az elsőfokú bíróságnak egymás mellé kellett volna helyeznie az alperesi határozatban hivatkozottakat, a versenyfelügyeleti eljárásban feltárt bizonyítékokat, a keresetben írt érvelést, a bizonyítékok értékelésére vonatkozó felperesi összefoglalást, a felperesnek az egyes eseményekre adott alternatív magyarázatát, és ezután kellett volna döntenie az egyes jogsértő magatartásokról számot adva eseményeként arról, hogy mit miért talált bizonyítottnak, az adott tényállási elemnél az alperesi megállapítást, következtetést fogadta-e el, vagy a felperesi magyarázatot. Megállapította, hogy az elsőfokú ítélet indokolása

oly mértékben hiányos, ellentmondó, egyes helyeken téves, hogy az az elsőfokú ítélet érdemi vizsgálatát kizárta.

- [19] Az új eljárásra előírta, hogy „az elsőfokú bíróságnak az alperes által a határozatban alkalmazott bizonyítási teher és bizonyítási mérce helytállóságáról való indokolt állásfoglalása után kell a felperes kereseti kérelme és az alperesi ellenkérelem keretei között megállapítania a versenyjogi vitában releváns, perbeli tényállást, ezt rögzítenie kell ítéletében. Annak függvényében ismertetnie kell a jogvita eldöntése szempontjából lényeges versenyjogi szempontokat, ki kell térnie a bizonyítékok tényállási elemenkénti, eseményenkénti vizsgálatára, rögzítve azokat a konkrét bizonyítékokat, amelyek alapján a ténymegállapításokat teszi, a figyelembe vett bizonyítékokkal kapcsolatosan ki kell térnie azokra a körülményekre is, amelyek a mérlegelését befolyásolták és amelyek mentén a tényeket elfogadta. Ehhez egymás mellé kell helyeznie az alperesi határozatban hivatkozottakat, a versenyfelügyeleti eljárásban feltárt bizonyítékokat (konkrét hivatkozással), a keresetben írt érvelést, a bizonyítékok értékelésére vonatkozó felperesi összefoglalást, a felperesnek az egyes eseményekre, dokumentumokra adott alternatív magyarázatát. Ez alapján kell megadnia, hogy eseményenként mit miért talált bizonyítottnak, az adott mozzanathoz az alperesi megállapítás, következtetés-e a helyes, vagy a felperesi alternatív magyarázat az elfogadható. Mindezek után adható válasz arra, hogy a felperes tudott-e észszerűbb alternatív indokolást adni, és ezzel a határozat indokolását szükségszerűen okszerűtlenné tette-e, vagyis, helyes-e az alperesi megállapítás a versenykorlátozás tekintetében. Amennyiben a jogsértés döntése szerint megvalósult, úgy a kereseti kérelem kimerítésével arról kell döntenie, hogy az egységes és folyamatos jogsértéskénti minősítés feltételei megvalósultak-e, és a bírságkiszabás, a bírság arányossága terén a felperes által felhozottak megalapozzák-e a bírság szankció jogszerűtlenségét, vagy sem, ehhez képest helye lehet-e a leszállításnak”.

#### **Az először megismételt eljárás során hozott elsőfokú ítélet és a Kúria végzése**

- [20] A megismételt eljárásban Fővárosi Törvényszék 2019. március 26-án kelt 6.K.700.524/2018/19. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította.
- [21] A felperes fellebbezésére eljáró Kúria, mint másodfokú bíróság a 2020. szeptember 16-án kelt Kf.II.37.644/2019/9. számú végzésével (a továbbiakban: kúriai végzés) a törvényszék ítéletét hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította.
- [22] Rögzítette, hogy az elsőfokú bíróság helyesen azonosította az alperesi bizonyítási kötelezettség, illetve a bizonyítási mérce körében irányadó és követendő európai, valamint magyar gyakorlatot, azonban elmulasztotta az adott ügy sajátosságaira lebontva megindokolni levont jogi következtetéseit.
- [23] Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a másodfokú bíróság által meghatározott kötelezettség teljesítését elmulasztotta, mert az alperes által a határozatban megállapított tényállást nem vetette össze a találkozó körében a felperesi magyarázatokkal, annak ellenére, hogy a felperes a perben a találkozó kapcsán részletes észrevételt terjesztett elő. Rámutatott, hogy az elsőfokú ítélet nem tett eleget a másodfokú hatályon kívül helyező végzésben foglaltaknak, az alperes határozati érvei és felperesi alternatív magyarázatok, bizonyítékok számba vétele és összevetése az ítéletben nem történt meg, az elsőfokú ítélet indokolása nem tartalmazza, hogy a bíróság eseményenként mit talált bizonyítottnak, milyen érvek mentén.

Az elsőfokú ítélet legnagyobb részben egy általános, elvi síkon maradó indokolást tartalmaz, a perbeli versenyügyre vonatkozó konkrét, egyedi körülmények, szempontok, bizonyítékok, érvek figyelembevétele és az arra adott ítéleti értékelések és indokolás megjelenítése nélkül.

- [24] A bírságkiszabás körében rögzítette, hogy az elsőfokú ítélet e körben is olyan általános, valamennyi versenyügyre alkalmazható indokolást tartalmazott, amelyből a perbeli ügyre vonatkozó konkrét megállapítás nem volt kiolvasható, nem volt megállapítható ennek alapján az sem, hogy az elsőfokú bíróság (a másodfokú hatályon kívül helyező végzésben előírtak mentén) a konkrét ügyben az alkalmazandó bizonyítási mércét és a bizonyítás szükséges mélységét miként állapította meg, és az a perbeli ügyre vonatkoztatva mit eredményezett.
- [25] Rámutatott, hogy az új eljárás során a Fővárosi Törvényszék 3.Kf.650.064/2017/5. számú végzésében foglaltaknak teljeskörűen eleget kell tenni.

**A második alkalommal megismételt eljárás és az annak során hozott elsőfokú ítélet, valamint a Kúria második végzése**

- [26] A második alkalommal megismételt eljárás során a felperes annyiban módosította a keresetét, hogy a projektfelosztás jogsértése tekintetében kizárólag a Tpv. 78. §-ának megsértésére vonatkozóan tartotta azt fenn. A határozat megváltoztatását kérte akként, hogy a bíróság – a nagykereskedők állítólagos felosztása, valamint a feljük érvényesítendő minimálárak meghatározása körében – a versenyfelügyeleti eljárást szüntesse meg, és a vele szemben kiszabott bírságot ennek megfelelően és ezzel arányosan mérsékelje.
- [27] Négy találkozó (2009. június 23-i, 2009. július 20-i, 2009. december 8-i és a 2011. március 2-i) létrejöttét vitatta, a többi öt találkozó vonatkozásában pedig azok – a nagykereskedők felosztásával és az árrögzítéssel kapcsolatos – versenyellenes célját nem ismerte el.
- [28] Egyetértett azzal, hogy a bizonyítékokat mind egyenként, mind összességükben szükséges értékelni, és hogy adott esetben közvetett bizonyítékok is felhasználhatók, ugyanakkor a Kúria Kfv.III.37.582/2016/16. számú ítéletére is hivatkozással kiemelte, hogy a rendelkezésre álló iratok „összességére” hivatkozás nem eredményezheti azt, hogy önmagukban ellentmondó, sőt, a bizonyítandó tényekre adott esetben nem is utaló iratok alapján kerül jogsértés megállapításra.
- [29] Hangsúlyozta a kúriai végzésben meghatározott „tényállási elemenkénti” vizsgálat körében, hogy az álláspontja szerint azt jelenti, hogy nem lehet az engedékenységi kérelmező nyilatkozatából kiindulni, azt a priori minden tekintetben hitelesnek tételezni, hiszen ez könnyen vezethet ún. megerősítési torzításhoz („confirmation bias”), azaz a preconcepciót igazolni látszó információk előnyben részesítéséhez. Sérelmezte, hogy az engedékenységi kérelmező nyilatkozata „kiemelt bizonyítási szerepben” volna más bizonyítékokhoz képest, pusztán azon az alapon, hogy a nyilatkozat megtétele adott esetben sérelmes a nyilatkozattevőre. Jelen ügyben az álláspontja szerint ez különösen nincs így, hiszen a versenyfelügyeleti eljárás hivatalból indult, és a Pipelife csak azt követően tett engedékenységi nyilatkozatot, hogy telephelyén az alperes előzetes értesítés nélküli helyszíni vizsgálatot tartott, és a BTH-val való versenyjogsértést alátámasztó bizonyítékokat foglalt le, amely helyzetben az engedékenységi kérelem megtétele az engedékenységi kérelmező jól felfogott üzleti érdeke volt, hiszen csak így tudja bírságkitettséget a lehetőségekhez képest minimalizálni. A következtetése szerint az egyes egyedi bizonyítékok elégtelensége esetén az alperes nem hivatkozhat alappal arra, hogy a bizonyítékok hiányosságait az engedékenységi



nyilatkozat általános megfogalmazása pótolja.

- [30] Kiemelte, hogy a projektekkel kapcsolatos állítólagos jogsértést nem ismerte el, pusztán pergazdaságossági szempontoktól vezérelve döntött úgy, hogy azt a továbbiakban nem kívánja a per tárgyává tenni, figyelemmel arra, hogy a 2015-i perindítást követő években két olyan elsőfokú ítélet is született, amelyeket arra tekintettel helyeztek hatályon kívül, hogy azokban a felperes jogorvoslathoz való joga nem érvényesült.
- [31] Kifejtette, hogy nem bizonyított kétséget kizáróan, hogy a felperes és a Pipelife közötti állítólagos jogsértés a kilenc hónapos időszak alatt is folytatódott volna, ennél fogva pedig egységes és folyamatos jogsértés az álláspontja szerint nem állapítható meg.
- [32] Utalt arra, hogy a keresetlevelében részletesen kifejtette, hogy a bírságmeghatározást milyen alapon tartja jogszabálysértőnek, különös tekintettel arra, hogy az alperes egyrészt az állítólagos megállapodást annak piaci hatásaira hivatkozással szankcionálta súlyosabban, miközben nem csak, hogy e hatásokat nem bizonyította, sőt számos bizonyíték éppen, hogy a hatások hiányát igazolta; másrészt megsértette az arányosság követelményét, amikor az állítólagos jogsértésben vállalt szerep kapcsán nem tett különbséget az eljárás alá vontak tényleges szerepe között. Az állítólagos jogsértés hatásai körében rámutatott, hogy annak ellenére kapott rendkívül magas pontszámot (22-t a maximálisan adható 30-ból), hogy e körben a határozatban számos enyhítő, és csupán egyetlen súlyosító körülmény került azonosításra. Ekként az álláspontja szerint a hatások körében adott pontszám csökkentése, és a kiszabott bírság megfelelő mérséklése indokolt.
- [33] Az alperes továbbra is kérte a kereset elutasítását. Hangsúlyozta, hogy felperes azon hivatkozása, hogy egyetlen bizonyítéka az Pipelife engedekenységi nyilatkozata lenne, minden alapot nélkülöz, hovatovább az eljárásban már kvázi ítélt kérdés, hiszen a Kúria a végzésében is ekként foglalt állást.
- [34] Rámutatott, hogy a felperes a jogsértés bizonyítékaként hivatkozott dokumentumok és nyilatkozatok bizonyító erejét és relevanciáját önmagukban állva vitatja, ezáltal teljes mértékben figyelmen kívül hagyta egyrészt azt, hogy a bizonyítékokat nem csupán egyenként, hanem összességükben is értékelni kell, másrészt azt, hogy a versenyfelügyeleti eljárás a szabad bizonyítási rendszer talaján áll, amely szerint a jogsértés bizonyítására mind közvetlen, mind pedig közvetett bizonyítékok szabadon felhasználhatóak [Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 12.K.30.242/2016., Legfelsőbb Bíróság Kfv.II.39.259/2006/4., Kúria Kf.V.39.062/2020/4. számú ítélete, 30/2014. (IX.30.) AB határozat]. Erre figyelemmel kifejtette, hogy jelen ügyben a jogsértést a Pipelife engedekenységi nyilatkozatára, valamint az abban foglaltakat alátámasztó – részben a helyszíni kutatás során fellelt, részben az Pipelife által benyújtott – korabeli dokumentumokra, továbbá ügyfélnyilatkozatokra és tanúvallomásokra alapította, amelyek a jogsértés eredeti – vagyis elsődleges forrásból származó – bizonyítékai.
- [35] Az álláspontja szerint az engedekenységi nyilatkozat különleges bizonyító ereje elsődlegesen abból eredeztethető, hogy egy kőkemény kartell beismerése és az ahhoz történő bizonyítékszolgáltatás hátrányos egy piaci szereplő számára, a felperesnek pedig sem a közigazgatási eljárásban, sem a perben nem sikerült azt bizonyítania, hogy a Pipelife számára bármiféle előnnyel járt volna a jogsértés beismerése.
- [36] A korabeli dokumentáció bizonyító erejével kapcsolatban kiemelte, hogy a Kúria a



Kfv.III.37.690/2013/29. számú ítéletében rögzítette is, hogy „rajtaütésen talált irat esetében kizárható annak a versenytársak ellen irányuló szándékból történő készítése”, és miután az engedékenységi nyilatkozat tartalmát nem csupán az ügyfélnyilatkozat és a tanúvallomások támasztják alá, hanem a korabeli dokumentáció is, így az engedékenységi nyilatkozat hitelességének megdöntéséhez a felperes azon nyilatkozata, hogy az általa nem vitatott találkozók témája sem volt versenyellenes, nem elégséges, külön figyelemmel arra is, hogy egy jogszerű téma megvitatása nem teszi kizárttá a versenyellenes tárgyalás párhuzamos megtörténtét. A bizonyítás tartalmát összegezve rögzítette, hogy a jogsértés megállapítását a bizonyítékok olyan összességére alapította, amelyben azt számos eredeti és közvetlen bizonyíték egymással összhangban állva és a közvetett bizonyítékokkal alátámasztja.

- [37] Az egységes, komplex és folyamatos jogsértéssel kapcsolatban hivatkozott a Kúria végzésére, amely szerinte a felperes elsőfokú bíróság általi megállapításának hibájára vonatkozó érvelését nem osztotta, és a megismételt eljárásban hozott ítélet erre vonatkozó indokolását elégségesnek találta, kiemelve, hogy az a felperesi állásponttal szemben nem kizárólag az átfogó tervbe illeszkedés okán állapítható meg.
- [38] Hangsúlyozta, hogy a nagykereskedők felosztása, a minimálárak rögzítése és a projektfelosztás mindegyike kétségtelenül versenyellenes célnak minősül, a célok „evolúciója” alapján pedig az átfogó terv egyértelműen megállapítható.
- [39] Kifejtette, hogy a kialakult bírói gyakorlat szerint a folyamatosság még több éves „félbeszakadás” esetén is megállapítható lehet, így a 2009. december 8. napja és 2010. szeptember 15. napja közötti mintegy kilenc hónapos időköz a folyamatos jogsértést nem szakítja meg, különösen arra is figyelemmel, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a nagykereskedők felosztására irányuló megállapodás ezen időszakban is érvényben volt a felek között, a magatartásukat ennek megfelelően alakították, és éppen ennek 2010 nyarára kibontakozó sikere vezetett ahhoz, hogy összejátszásukat magasabbra szintre emelve belekezdjenek a projektek felosztásába.
- [40] A bírságkiszabással kapcsolatban rámutatott, hogy a határozat 710. pontjától kezdődően pontosan meghatározott és követhető, hogy alperes a versenyfelügyeleti bírság kiszabása során milyen szempontokat vett figyelembe, hogyan számította ki a bírság összegét. Kifejtette, hogy a jogsérelem súlya körében először a verseny veszélyeztetettségét értékelte, amellyel összefüggésben kiemelte, hogy mind az árrögzítés, mind a piacfelosztás kőkemény kartellnek minősül, így a legsúlyosabban szankcionálandó esetkörbe tartoznak, hiszen e magatartástípusok természetüknél fogva indukálják a verseny jelentős csökkenését.
- [41] A (másodszorra) megismételt eljárásban a bíróság a 2021. november 3-án kelt 30.K.707.013/2020/19. számú ítéletével az alperes határozatát hatályon kívül helyezte, és az alperest a bírságkiszabás körében új eljárásra kötelezte.
- [42] A felperes fellebbezésére eljáró Kúria, mint másodfokú bíróság a 2022. február 15-én kelt Kf.VII.39.009/2022/7. számú végzésével az elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította, figyelemmel arra, hogy az elsőfokú bíróság a kereseti kérelem korlátait meghaladóan döntött akkor, amikor a határozatot a felperes által nem támadott részében is hatályon kívül helyezte, amellyel megsértette a rPp. 3. § (2) bekezdését és 215. §-át. A rendelkező rész alapján kétségesnek tartotta, hogy az alperesnek a megismételt eljárását mely körben kellene lefolytatnia, annak eredményeként miről kellene döntenie, amellyel az elsőfokú bíróság

megsértette a rPp. 3. § (2), 213. § (1) bekezdését és 215. §-át. Rögzítette, hogy az ítélet indokolása önmagával és a rendelkező részben foglaltakkal ellentétes.

- [43] Kifejtette, hogy a megismételt eljárásban az elsőfokú bíróságnak továbbra is szem előtt kell tartania a törvényszéki és a kúriai végzésben adott iránymutatást. Rámutatott, hogy a határozat „bíróági felülvizsgálatát csak a keresettel támadott körben végezheti el, ítéletének rendelkező részét és indokolását önmagukkal és egymással is összhangba kell hoznia”.

### **A harmadik alkalommal megismételt eljárás során hozott ítélet és az ítéletábra végzése**

- [44] A harmadik megismételt eljárás során a felek változatlan tartalommal fenntartották a korábban részletesen kifejtett álláspontjukat.
- [45] A bíróság a 2022. június 8. napján kelt 30.K.700.777/2022/8. számú ítéletével a határozat rendelkező részének második francia bekezdésében foglalt, a felperesre vonatkozó – a nagykereskedők felosztására és a feljük érvényesítő minimálárak meghatározására irányuló jogsértést megállapító – rendelkezéseit és a felperes terhére kiszabott bírságot hatályon kívül helyezte és az alperest a felperest terhelő bírságösszeg meghatározása körében új eljárásra kötelezte.
- [46] Az alperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Ítéletábra a 2022. október 4. napján kelt 1.Kf.700.149/2022/8. számú végzésével (a továbbiakban: ítéletábra végzése) az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította.
- [47] Rögzítette, hogy az elsőfokú bíróság ítélete – az alperes helytálló fellebbezési hivatkozása szerint – súlyosan sérti a rPp. 324. § (1) bekezdése értelmében a közigazgatási határozatok felülvizsgálata iránti perekben is irányadó 206. § (1) és 221. § (1) bekezdésében foglalt, a bizonyítékok értékelésére, a bizonyítás eredményének mérlegelésére és az indokolási kötelezettségre vonatkozó perrendi szabályokat; az elsőfokú bíróság továbbá nem tett eleget a megismételt eljárásra vonatkozó útmutatásnak, amikor a felperes alternatív magyarázatát az alperes határozatában tett megállapításokkal összemérve nem értékelte.
- [48] Rámutatott, hogy az elsőfokú bíróság ítélete indokolásának [52]-[64] bekezdéseiben a rPp. fenti rendelkezéseit, a korábbi másodfokú bírósági határozatok megismételt eljárásra vonatkozó útmutatásait, és az e körben – különösen a bizonyítási mércével kapcsolatban – releváns uniós, alkotmánybíróági és felsőbbbíróági gyakorlatot, iránymutatásokat ugyan helytállóan ismertette, azonban az indokolás további részeiből kitűnően e maga által is helyesen tételezett követelmények szem előtt tartását döntésének meghozatala során a bizonyítékok egyenként és összességében való értékelését, az engedékenységi nyilatkozat, mint különleges bizonyíték értékelését mellőzte. Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság az uniós és hazai joggyakorlattól több ponton (különösen az engedékenységi nyilatkozat és az egy forrásból származó bizonyíték bizonyító erejével kapcsolatban) indokolás nélkül eltért, figyelmen kívül hagyta a megismételt eljárásra adott útmutatást, miszerint a versenyjogsértésről az alperes által a feltárt bizonyítékok alapján levont következtetéseket a felperesi alternatív magyarázattal összevetve nem mérlegelte.

### **A jelen megismételt eljárás**

- [49] A (negyedik) megismételt eljárás során a felperes elsődleges kereseti kérelme tekintetében

akként nyilatkozott, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok tekintetében nem lehet megállapítani, hogy ténylegesen megtörtént-e a nagykereskedők felosztása.

- [50] Másodlagos kereseti kérelmeként – amennyiben a bíróság az elsődleges kereseti kérelmének nem adna helyt – fenntartotta azon korábbi nyilatkozatát, hogy a kilenc hónapos szünetre tekintettel az egységes és folytatólagos jogsértés nem állapítható meg. Álláspontja szerint amennyiben megállapítható lenne, akkor pedig figyelembe kell venni, hogy a jogsértés a kilenc hónapos időszakon keresztül nem valósult meg. Ekként a következtetése szerint legfeljebb egységes és ismétlődő jogsértés állapítható meg, és ezen kilenc hónapos időszakra vonatkozóan pénzbírság nem szabható ki. Kiemelte, hogy amennyiben minden előző kereseti kérelme elutasításra kerül, akkor a keresetében korábbiakban kifejtettek szerint kérte a terhére kiszabott bírság csökkentését. Hangsúlyozta, hogy a projektfelosztás tekintetében csak a jogsértés megállapításának kérdése kapcsán állt el a keresettől, az ezzel kapcsolatos bírság megállapítása tekintetében nem. Továbbá a szankció arányosságának megállapítása tekintetében fenntartotta korábbi kereseti kérelmét.
- [51] Álláspontja szerint az egységes és folyamatos jogsértés tipikusan a sokszereplős, hosszú ideig fennálló klasszikus kartellek (versenytársak közötti árrögzítő és piacfelosztó versenykorlátozó megállapodások és összehangolt magatartások) vonatkozásában állapítható meg. Ha a vállalkozások közötti együttműködés megszűnik, az egységes és folyamatos jogsértés véget ér.
- [52] Az uniós joggyakorlat tekintetében előadta, hogy az egységesség megállapíthatósága alapvetően azon a ténykérdésen fordul meg, hogy az adott vállalkozások az eredeti versenykorlátozó terv szerinti kartellt valósították-e meg, avagy a különböző pontszerű magatartások (melyek önmagukban is jogsértőek) egy teljesen másik kartellnek (ekként másik tényállásnak) minősülnek. Kiemelte, hogy a folyamatosság önálló tényállási elem, ezért nem következik az egységes jogsértési minősítésből. A folyamatosság arra utal, hogy az egységes terv szerinti megállapodás a felek között folyamatosan fennállt, ezért magatartásukat az adott időszakban folyamatosan az adott megállapodás szerint fejtették ki a piacon. Kifejtette, hogy nem folyamatos, hanem ismétlődő jogsértésről van szó, ha a felek a jogsértést abbahagyják (a kartell megszűnik), majd később újakezdi (ismét megállapodást kötnek). Ilyenkor is lehet egységes a jogsértés, ha a vállalkozások a korábbi egységes „tervbe” lépnek vissza. E körben hivatkozott az Európai Unió Bírósága (a továbbiakban: EUB) gyakorlatára, a T-655/11 számú (fellebbezési szakban: C-469/15/P) FSL Holdings ügyre, amely tekintetében kiemelte, hogy nem minden időbeli kiterjedéssel rendelkező magatartás „folyamatos”; a két kategória (időtartam és folyamatosság) nem szinonim. A kezdő és záró időpont meghatározása és annak állítása, hogy a kettő között a jogsértésnek ésszerű valószínűség szerint fenn kellett állnia, nem elegendő a folyamatosság tényállási elem igazolásához.
- [53] A C-634/13P számú Total Marketing ügyre való hivatkozással rámutatott arra, hogy a jogsértés akkor állapítható meg, ha azt több bizonyíték objektíven és konzisztensen támasztja alá. Ugyanakkor abban az esetben, ha valamely jelentős időszak során több, összejátszásra irányuló találkozót az érintett társaság képviselőinek részvétele nélkül tartottak meg, az Európai Bizottságnak (a továbbiakban: Bizottság) egyéb bizonyítékokkal is alá kell támasztania az értékelését.
- [54] Kifejtette, hogy a T-147/09. számú Trelleborg Industries ügyben hasonló időszakról szólt a jogvita, amelyben a Bizottság egyéges és folyamatos jogsértést állapított meg, továbbá diszkrecionális jogkörében eljárva a közbenső időszakra bíróságot nem szabott ki. A

Törvényszék azt is rögzítette, hogy a jogsértés egységes volta miatt az elévülés szempontjából nincsen különbség az egységes és folyamatos, illetve az egységes és ismétlődő jogsértés között.

- [55] Kifogásolta, hogy a határozat sem az egységes és átfogó terv fennálltát nem fejti ki, és bizonyítja, továbbá nem mutat be olyan bizonyítékokat, amelyek időben kellően közel álló tényekre vonatkoznak oly módon, hogy észszerűen elfogadható legyen, hogy a jogsértés a két meghatározott időpont között megszakítás nélkül folytatódott. Hangsúlyozta, hogy a versenyfelügyeleti eljárás során mind a jogsértés egységességét (az átfogó terv hiányában), mind a jogsértés folyamatosságát (folytatólágosságát, idevágó bizonyítékok hiányában) határozottan vitatta.
- [56] Rámutatott arra, hogy a határozatban egyedül a VII.3.5. cím alatt szerepel bizonyítékként az engedékenységi kérelmező ügyfél nyilatkozata a kapcsolattartás tekintetében a jogsértés folyamatossága mellett. Több bizonyíték ezt nem támasztja alá. Nem utal ilyen kapcsolattartásra sem tanúk meghallgatása, továbbá az alperes kiterjedt rajtaütésszerű helyszíni vizsgálatai során fellelt iratok, sem pedig az engedékenységi kérelmező nyilatkozatai. Eezért álláspontja szerint az alperes nem hivatkozhat más bizonyítéokra a jogsértés folyamatossága kapcsán, mint egyrészt a bizonyítékok összességére, másrészt pedig az engedékenységi kérelmező rövid ügyfélnyilatkozatára.
- [57] Továbbra is fenntartotta azon álláspontját, amely szerint a jelen ügyben a folyamatosság nem bizonyított, ezért esetében egységes és ismétlődő jogsértést lehet csak megállapítani, ugyanis a rendelkezésre álló indikációk is objektíven azt támasztják alá, hogy a 2009. december 8-a és 2010. szeptember 15-e közötti kilenc hónapos időszakban jogsértés nem állt fent. Alperes a Pipelife – BTH jogsértést és a Pipelife – felperesi viszonyt „teljesen eltérő helyzetek” kategóriájával illeti, ugyanis nem észlelte, hogy a Pipelife és a BTH között folyamatos volt a kapcsolattartás abban a 9 hónapos periódusban, amely idő alatt a Pipelife és közte nem volt kontaktus. Mindez arra utal, hogy a Pipelife és a BTH folyamatosan fenntartotta a jogsértő megállapodást. A Pipelife-BTH kapcsolattartás mintázataiból való eltérések is közvetett bizonyítékok a folyamatosság hiánya mellett.
- [58] Az áremelések tekintetében kiemelte, hogy a piaci szereplők abban az időszakban is emeltek árat, amikor a Pipelife és közte semmiféle kapcsolatfelvételre utaló bizonyíték nem volt. Hangsúlyozta, hogy semmiféle bizonyíték nem utal arra, hogy a két piaci szereplő találkozott volna egymással akár a 2010. májusi, akár a 2010. júliusi áremelés környékén, holott, ha fennállt volna köztük a versenykorlátozó megállapodás, akkor az új árak fényében mindenképpen egyeztetésre lett volna szükség. Az áremelések és a találkozások kombinált mintázatai vonatkozásában azzal érvelt, hogy a köztes időszakban a Pipelife és közte a jogsértés (ha volt is) félbeszakadt, azaz a felek nem tartották fenn a megállapodásukat és koordináció helyett versenyeztek. Véleménye szerint ezért az időbeli terjedelem nem automatikusan egyenlő a folyamatossággal, amelyre tekintettel kérte, hogy a bíróság érdemben vizsgálja a közbenső időszak hosszának relevanciáját.
- [59] Az EUMSZ 101. cikkének alkalmazása körében hangsúlyozta, hogy az 1/2003/EK rendelet konvergenciaszabálya miatt az uniós jog szerint nem versenykorlátozó megállapodást (a versenykorlátozó megállapodás hiányát a közbenső időszakra) a nemzeti jog nem írhatja felül. A 101. cikk szerint indított eljárásban a jogsértés anyagi jogi megállapíthatósága uniós jogi kérdés, amit az uniós esetjog alapján kell megítélni.

- [60] Összességében fenntartotta azon álláspontját, amely szerint a köztes időszakban jogsértést nem követett el, amelyre tekintettel nem lehetett volna vele szemben jogsértést megállapítani és szankciót alkalmazni.
- [61] Hivatkozott arra, hogy a határozatban rögzített forint összegű releváns forgalom megállapítására jogszabálysértő módon került sor, mivel az alperes szankciót alkalmazott egy olyan időszak tekintetében, amelyben a felperes jogsértést nem követett el. Ezért erre való tekintettel a terhére kiszabott bírságot csökkenteni és a határozatot ebben a részben hatályon kívül helyezni szükséges.
- [62] Kifejtette, hogy jogilag téves „kvázi ítélt kérdésről” beszélni: amellett, hogy ilyen kategória a jogban nincsen, a jelen perben nem vitásan nem is született olyan ítélet, amely „res iudicata” hatással bírhatna. Nincs olyan jogerős ítélet, amely a kereset érdemében (tény- vagy jogkérdésben) állást foglalt volna. Kiemelte, hogy a Kúria a Kf.II.37.644/2019/9 számú végzése, ahogy arra egyébként az alperes is utal, kizárólag abban a kérdésben foglalt állást, hogy az általa egyébként hatályon kívül helyezett elsőfokú ítélet vonatkozásában az indoklás hiánya nem volt megállapítható. Volt tehát indoklás, az indoklás tartalmát a kúriai végzés természetesen nem ítélt meg érdemben, hiszen a vonatkozó elsőfokú ítéletet teljes egészében hatályon kívül helyezte. Hivatkozott arra, hogy a 16.K.30.565/2016/35. számú elsőfokú ítéletet teljes egészében hatályon kívül helyezték, az abban foglaltak nem minősülnek ítélt dolognak. Kifejtette, hogy az egységes és folyamatos jogsértés koncepciója két elemből épül fel, amelyek önálló tényállási elemek (egységesség és folytatólagosság), míg az eljáró bíróság jogilag tévesen egybemosta az egységesség és a folytatólagosság tényállási elemét, és azt mondta: van egységesség, ezért van folytatólagosság a kilenc hónapos időintervallumban is. Ugyanez a fundamentális logikai hibát látta megmutatkozni – az alperes által szintén idézett és szintén hatályon kívül helyezett – 6.K.700.524/2018/19. számú ítéletben is.
- [63] Tévesnek tartotta az alperesi nyilatkozatban szereplő Kfv.II.37.672/2015/28 számú kúriai ítéletekre való hivatkozást, mivel az az ügynevezett lisztkartellt érintette, amelyben 25 vállalkozás volt érintett, amelyek között különböző összetételekben számtalan kisebb-nagyobb találkozóra került sor, ezért teljes mértékben eltérő jogi kérdések merültek fel mind a versenyfelügyeleti, mind a bírósági eljárásban. Rámutatott, hogy az alperes az ítélet [133] bekezdéséből azt a részt emelte ki, amelyben a Kúria az uniós gyakorlatot foglalja össze, miszerint „nem járhat a folyamatosság megszakadásának automatikus megállapíthatóságával, ha egy bizonyos időkihagyás után az újbóli részvétel a találkozókon bizonyított.” Kiemelte, hogy a „bizonyos időkihagyás” kérdését az EUB az FSL Holdings ügyben fejtette ki, és rögzítette, hogy a versenyhatóság köteles egymáshoz kellően közeli jogsértést alátámasztó releváns tényeket bizonyítani a folyamatosság állítólagos időtartama alatt. Amennyiben pedig az egymástól időben távoli jogi tények ugyanazon versenykorlátozó célt követik, illetve ugyanazon versenykorlátozó tervbe illeszkednek: a jogsértés egységes lesz, de nem folyamatos, hanem ismétlődő, mely megfelel jelen ügy minősítésének is.
- [64] Tévesnek tartotta az alperes hivatkozását a Kúria Kfv.II.37.076/2012/28. számú ítéletére is (Heves-Nógrád megyei építési beruházások ügye), mivel abban az ügyben azért tudott az alperes egységes és folyamatos jogsértést megállapítani a felek közötti egyeztetések egy időre történő megszakadása ellenére is, mert az adott időszakban a felek közötti egyeztetések hiánya kizárólag arra volt visszavezethető, hogy abban az évben az érintett megyékben nem jelent meg közbeszerzési kiírás. Tehát egy külső, a felektől független körülmény folytán egy



évre „megszűnt a piac”, amelyen koordinálni lehetett volna.

- [65] Álláspontja szerint az alperes is elismerte, hogy létezik egységes és ismétlődő jogsértés. Az egységes terv (egységes versenykorlátozó cél) megállapíthatósága pedig nem jelenti automatikusan a folyamatosság fennálltát. Az egységes (átfogó) terv (vagy egységes cél) fennállta az egységesség és nem a folyamatosság szempontjából releváns jogi tény.
- [66] Vitatta az alperes álláspontját az FSL Holdings ügyben az EUB által kimondottak fényében, mivel az EUB éppen az alperessel tökéletesen ellentétesen foglalt állást, amikor kimondta, hogy a versenyhatóságot terheli a folyamatossággal érintett időszak egészére vonatkozóan a bizonyítás, méghozzá egymáshoz kellően közeli tények vonatkozásában, amelyek alátámasztják, hogy a felek mindvégig az egységes versenykorlátozó tervvel összhangban alakították magatartásukat. Csak akkor fordul meg a bizonyítási teher, és csak akkor válik relevánssá például az elhatárolódás kérdésköre, ha az alperes e bizonyítási kötelezettségének eleget tett.
- [67] Hangsúlyozta, hogy az alperes nem tudta cáfolni az általa bemutatott mintázatokat (a találkozások, az áremelések, illetve az áremelések és a találkozások kombinált mintázata), valamint azt, hogy a találkozások mintázatai ellentmondanak az engedékenységi kérelmező Pipelife nyilatkozatának. Kifogásolta, hogy az alperes mindösszesen két bekezdésben tudott reagálni az általa bemutatott és a felperesi álláspontot alátámasztó mintázatokra: nem reagált ugyanis a találkozások mintázataira. Álláspontja szerint a nem vitatott mintázatok erős közvetett bizonyítékot szolgáltatnak a folyamatosság hiánya mellett.
- [68] Rámutatott arra, hogy az áremelések mintázatai kapcsán az alperes nem a felperesi felvetésre reagált, nyilatkozatával lényegében a felperesi álláspontot támasztotta alá. Az alperes ugyanis csak megismételte a határozatban hivatkozottakat, miszerint az áremelkedések mindig a nyersanyag (műanyag csövekről lévén szó: a kőolaj) árának emelkedéséhez kapcsolódtak. Ebből az következik, hogy mind a kilenc hónapos megszakadást megelőző, mind az azt követő időpontokban a nemzetközi kőolajárak a felek számára egyszerre emelkedtek, annak ellenére, hogy a kilenc hónapos megszakadási időszakban a világpiaci kőolajár emelkedése 80 napos különbséggel érte a feleket, amely erős közvetett bizonyíték a folyamatosság hiánya mellett.
- [69] Az alperes a megismételt eljárás során továbbra is a felperes keresetének elutasítását kérte. Fenntartotta valamennyi korábbi beadványaiban és nyilatkozataiban foglaltakat.
- [70] Álláspontja szerint közte és a felperes között abban van nézetkülönbség, hogy míg a felperes szerint a jogsértés a vitatott kilenc hónapban megszakadt, addig a bizonyítékai szerint a jogsértés ebben az időszakban is fennállt, a vállalkozások a piaci magatartásukat a megállapodásnak megfelelően alakították. Rámutatott arra, hogy ezen időszak alatt stabilizálódott a helyzet, a felek a megbeszéltek szerint jártak el. Abban az esetben, ha ez mégsem így történt, akkor is megállapítható lenne a vonatkozó joggyakorlat alapján az egységes és folyamatos komplex jogsértés.
- [71] Hivatkozott a Kúria Kfv.IV.37.288/2022/13. számú ítéletére, amelyben a bíróság egy hasonló kartell ügyben döntött egy hasonló bizonyítási láncról. Rámutatott, hogy az ítélet a [118] bekezdésében rögzítette, hogy a felperes „felülvizsgálati kérelmében az egyes bizonyítékokat önmagában vitatja, illetve törekszik cáfolni, de nem kísérli meg az összeset, illetve azok láncolatát cáfolni. Így pl. kifejti, hogy természetes dolog konferenciára járni, ott szakmai

kérdésekről értekezni, ami egy igaz állítás, de ez nem cáfolja azt, hogy a balatonfüredi, illetve lillafüredi konferenciákon versenyellenes egyeztetés folyt”. Álláspontja szerint azonos tényállás megállapítása mellett az egységes, folyamatos és komplex jogsértés megállapításának helyessége kvázi ítélt dolognak tekintendő. Rámutatott arra, hogy a versenyjog szerint azon egységes és folyamatos magatartások összessége egységes és folyamatos jogsértés, amelyekben a részt vevő vállalkozások minden intézkedése ugyanazon versenyellenest célt vagy hatást szolgálja. Az egységes és folyamatos jogsértés pedig akkor minősíthető összetettnek, vagyis komplexnek, ha az egyes részcselekmények vegyesek, azaz mind versenykorlátozó megállapodások, mind összehangolt magatartások megvalósulnak. Vagyis, ha az egységes folyamat nem egyféle elkövetési magatartássorozatból áll, akkor a jogsértés komplexnek is minősül. Ebből az következik, hogy egyes, esetlegesen önmagukban is versenyjogi tilalomba ütköző magatartásokat adott esetben nem kell külön-külön bizonyítani, hanem összességükben és összefüggésükben egyetlen eljárásban is értékelhetőek, megállapíthatóak. E körben hivatkozott a határozat 552. bekezdésére, miszerint „azon tény, hogy az EUMSZ. 101. cikk (1) bekezdése, valamint a Tpv. 11. §-a szerinti jogsértés akkor válik befejezetté, amikor a jogszerűtlen megállapodást megkötötték, nem jelenti egyben azt, hogy a megállapodás ne lehetne folyamatos, ha a felek eszerint cselekszenek a piacon addig, amíg ezzel fel nem hagynak.”

- [72] Kiemelte, hogy a határozat 693. pontjában rögzítette, hogy Vj/50-67/2011. számú nyilatkozatára alapozható azon megállapítás, amely szerint nem lehet szó a jogsértés megszakadásáról. „Azt, hogy a nem-alkalmazás nem jelentette a megállapodás megszűnését, igazolja az is, hogy a nagykereskedőkre vonatkozó egyeztetések kapcsán „2010-ben már kevesebbszer volt szükséges találkozni a felperessel, mert nem merült fel probléma. Akkor kellett találkozni, amikor nem működött a megállapodás, és valami nagy probléma volt.”
- [73] Előadta, hogy a Vj/50-91/2011. számú nyilatkozatában egyezően számolt be arról a folyamatról, amely az első találkozó ötletétől 2016. december 16. napjáig vezetett, és amely beszámolóval tanúként tett nyilatkozata is egybevág.
- [74] A hivatkozott nyilatkozatok mellett még kiemelte az engedékenységi nyilatkozatot is, amely a folyamatot, mint egységet mutatja be. E körben utalt a határozat 233. bekezdésére is, amelyben rögzítette, hogy a Pipelife nyilatkozata szerint a

Az engedékenységi kérelmező nyilatkozata, amelyben nem csupán elégséges, hanem konkrétan olyan közeli tényre vonatkozó bizonyíték, amelyről a Törvényszék az FSL Holdings ügy ítéletében tesz említést. Kiemelte, hogy az ítélet a határozat meghozatalát mintegy hat hónappal megelőzte, vagyis nem egy újszerű, a határozat meghozatalakor nem ismert gyakorlatról volt szó. Hivatkozott arra, hogy az ítélet 481. bekezdése rögzíti, hogy az átfogó terv fogalma még akkor is lehetővé teszi a Bizottság számára annak vélelmezését, hogy a jogsértés elkövetése nem szakadt meg, ha bizonyos időszak vonatkozásában nem rendelkezik bizonyítékkal az érintett vállalkozás e jogsértésben való részvételére, amennyiben e vállalkozás ezen időszakot megelőzően és azt követően részt vett a jogsértésben, továbbá amennyiben nem léteznek olyan bizonyítékok vagy valószínűsítő körülmények, amelyek alapján feltételezni lehetne, hogy a jogsértés a vállalkozást illetően megszakadt. Ilyen esetben a Bizottság az egész jogsértési időszak vonatkozásában bírságot szabhat ki, ideértve azt az időszakot is, amelynek kapcsán nem rendelkezik az érintett vállalkozás részvételére vonatkozó bizonyítékkal (a Törvényszék 2013. május 17-i Trelleborg Industrie és Trelleborg kontra Bizottság ítélete, T-

147/09 és T-148/09, 87. pont).

- [75] Utalt arra, hogy az FSL Holding ügyben hozott ítélet rögzíti azt is, hogy „[n]oha a jogsértő magatartás két megnyilvánulását elválasztó időszak releváns kritériumot jelent a jogsértés folyamatos jellegének bizonyításakor, azon kérdés, hogy az említett időszak elegendően hosszú-e a jogsértés megszakításához, vagy sem, nem vizsgálható absztrakt módon. Épp ellenkezőleg, a kérdéses kartell működésével összefüggésben kell értékelni”. Kiemelte, hogy az ítélet 484. pontjában a Törvényszék arra a megállapításra jutott, hogy amennyiben a jogsértés megszakadása állapítható meg, abban az esetben a megelőző és a következő jogsértés egységes és ismétlődő jogsértésként állapítandó meg. Egyrészt bizonyította, hogy a jogsértés folyamatos volt ebben a kilenc hónapban is, másrészt – az imént hivatkozott joggyakorlat alapján –, mivel nincsenek a megszakadást valószínűsítő körülmények, még vélelem alapján is megállapítható lett volna a folyamatosság.
- [76] A fentiekre tekintettel álláspontja szerint az FSL Holdings ügyben hozott ítélet és az alperes következtetése egyáltalán nem állnak egymással ellentétben, ezért bizonyítása elégséges annak igazolására, hogy a jogsértés a közbenső időszakban nem szakadt meg.
- [77] Megjegyezte, hogy a fent hivatkozott joggyakorlatra a Fővárosi Törvényszék a 6.K.700.524/2018/9. számú ítéletének meghozatala során is figyelemmel volt, amelyet a Kúria Kf.II.37.644/2019/9. számú végzésében is elégségesnek talált, azon felperesi hivatkozást, – miszerint két külön jogsértés lett volna megállapítható – elutasította.
- [78] Kiemelte, hogy a Kúria Kfv.II.37.672/2015/28. számú ítéletében elvi éllel rögzítette, hogy „súlytalan a VIII. rendű felperes arra való hivatkozása, hogy az egységes folyamatos jogsértés a Tpv.-ben, a Ket.-ben nem szabályozott, annak mibenléte nem szabályozott, mert az uniós jog ezt a jogsértést ismeri. Az uniós ítélkezési gyakorlat arra is rámutat, hogy a folyamatosság megállapításának nem feltétele, hogy az egyes vállalkozásoknak minden a hatóság által bizonyított egyeztetésen való részvételét bizonyítani kell, és nem járhat a folyamatosság megszakadásának automatikus megállapíthatóságával az sem, ha egy bizonyos időkihagyás után az újbóli részvétel a találkozókon bizonyított. Mindezek előrebocsátásával alaptalanok azok a kifogások, amelyek az egyes találkozókon az adott felperesi vállalkozás részvételének hiányára utalással a jogsértés folyamatosságát vitatják. Az átfogó terv megléte esetében, az elhatározott közös terv végrehajtása érdekében tartott sorozatos találkozók az egységes és folyamatos jogsértés megállapítására alkalmas tények. A komplex jogsértés megállapításához nem szükséges annak bizonyítása, hogy minden egyes találkozókon minden a komplex jogsértéshez tartozó jogsértési elem megvalósult, mert a találkozók egészét kell vizsgálni, a közös, átfogó terv által felölelt jogsértési célszámot, folyamatot.”
- [79] A felperes állításával ellentétben a köztes időszakra vonatkozó jogsértést is folyamatosnak tartotta, a nagykereskedők felosztására vonatkozó megállapodás stabilizálódott, a megállapodásban részes felek tartották magukat a megbeszélte magatartáshoz, így találkozóira nem volt szükség. Utalt arra, hogy a határozatában végigkövethető, hogy a felperes és a Pipelife közötti jogsértést eleve egy folyamatként azonosította és mutatta be, amely a minimálárak rögzítésével és a nagykereskedők felosztásával kezdődött, majd azokhoz a projektfelosztásokhoz vezetett, amelyeket egyébiránt már felperes sem vitat.
- [80] Ténykérdésként rögzítette, hogy ennek a folyamatnak vannak külön bizonyított állomásai, maguk a találkozók, azonban a jogsértés maga értelemszerűen nem ezekre az 1-2 órás egyeztetésekre korlátozódott. Nem abban ölt tehát testet a jogsértés, hogy felperes és a

Pipelife havonta, negyedévente vagy félévente egyszer néhány órán át jogsértést követett el, majd jogszerűen folytatták tevékenységüket, és egy hónap, egy negyedév vagy félév múlva ismételten jogsértést követtek el, hanem arról, hogy az első egyeztetéstől az utolsóig folyamatos volt a vállalkozások közötti jogellenes együttműködés, üzletpolitikájukat, gazdasági tevékenységüket túlnyomórészt a találkozókon egyeztetettek szerint alakították, piaci magatartásuk megfelelt versenykorlátozó céljaiknak. A folyamat szempontjából pedig értelemszerűen nincs jelentősége annak, hogy két találkozó között egyetlen olyan hónap telt-e el, amelyben tovább folytatták jogsértő piaci működésüket, vagy négy, vagy esetleg kilenc, hiszen a jogsértés folyamatossága a piaci magatartásban ragadható meg.

- [81] Kifejtette, hogy a felperes és a Pipelife közötti találkozók száma és azok gyakorisága nyilvánvalóan nem hasonlítható össze a BTH és a Pipelife közötti találkozók számával és gyakoriságával, mivel a felperes által hivatkozott időszakban a BTH és a Pipelife között már a projektek felosztása kezdődött meg, amelynek fő időszakában – vagyis 2011-ben – a felperes és a Pipelife is havonta találkoztak egymással, mert a projektek felosztása sűrűbb egyeztetéseket kívánt.
- [82] Előadta, hogy egyrészt az együttműködés nem kizárólag a nagykereskedők felosztása kapcsán volt problémás a felek között, hanem a projektfelosztás során is. A felperes által készített összehasonlító táblázat kapcsán kiemelte, hogy a Pipelife és a BTH között a projektek felosztása korábban kezdődött meg, az a 2010. januári megbeszélésnek már tárgya volt, míg a projektfelosztás felperes és a Pipelife között csupán 2010. szeptemberében kezdődött, így felperes teljesen eltérő helyzetek összehasonlításából próbál okszerűnek beállított következtetéseket levonni. Az egységes és folyamatos jogsértés körében kiemelte a 2010. szeptember 15-i találkozót, amelyen a felek a projektfelosztást kezdték meg, mivel az általuk 2009 júniusától alakítani kezdett felosztási rendszer addigra állandósult, és bár a felek a nagykereskedői felosztást alkalmanként megszegették, 2010 nyarára már mindkét fél tiszteletben tartotta azt.
- [83] Azzal érvelt, hogy azon túlmenően, hogy a nagykereskedők felosztása, a minimálárak rögzítése és a projektfelosztás mindegyike kétségtelenül versenyellenes célnak minősül, a célok „evolúciója” alapján az átfogó terv egyértelműen megállapítható. A célok fejlődését a rendelkezésre álló bizonyítékok láncolata pedig – különösen a vállomása, az engedékenységi kérelmező munkavállalóinak tanúvallomásai, valamint a lefoglalt jegyzetfüzet maradéktalanul alátámasztja. Kiemelte, hogy az általa hivatkozott kúriai ítéletben foglaltak szerint a folyamatosság még több éves félbeszakadás esetén is megállapítható lehet, ezért a kilenc hónapos időköz a folyamatos jogsértést nem szakítja meg. A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a nagykereskedők felosztására irányuló megállapodás a közbenső időszakban is érvényben volt a felek között, magatartásukat ennek megfelelően alakították és éppen ennek a 2010 nyarára kibontakozó sikere vezetett ahhoz, hogy összejátszásukat magasabb szintre emelve belekezdjenek a projektek felosztásába. Az engedékenységi iratok és a korábbi Pipelife munkavállalóinak tanúvallomásai is alátámasztják, hogy a nagykereskedők felosztására vonatkozó megállapodás 2010 nyarára való stabilizálódása tette lehetővé a projektfelosztás irányába történő továbblépést.
- [84] Az áremelések felperes által hivatkozott időpontjait a jogsértés folyamatosságának megdöntésére nem tartotta alkalmasnak, hiszen éppen az áremelés 2010. évi időbeli elcsúszása okán azok egyeztetett jellege a versenyfelügyeleti eljárásban nem volt bizonyítható. Nem volt ugyanis bizonyított, hogy azokat a rendelkezésre álló adatok szerint valóban a nyersanyag-árak indukálták, így azok időpontjából az egyeztetés hiányára éppúgy

nem lehet következtetni, mint ahogy az egyeztetés megtörténte sem.

- [85] Kiemelte, hogy a versenyfelügyeleti eljárás eredménye szerint „a felek által is elismerten az áremelések kiváltó oka minden esetben a nyersanyag árak emelkedése volt”, ezért az egyeztetett áremelések tárgyában az eljárást alperes – bizonyítottság hiányában – meg is szüntette. Azon áremelések egyeztetett jellege tehát, amelyekre felperes hivatkozik, már a versenyfelügyeleti eljárásban sem volt bizonyítható, a nyersanyagárak által indukált áremelésekből pedig az összejátszásra vagy éppen annak hiányára nyilvánvalóan nem lehet okszerűen következtetni.
- [86] Rámutatott arra, hogy az egységes, folyamatos és komplex jogsértés megállapíthatósága kérdésében jelentősége felperes esetleges elhatárolódásának van, a közös átfogó cél áttörésére felperesnek kizárólag ezzel lenne lehetősége. Kartellezni egyedül nem lehet, felperesnek pedig nem sikerült igazolnia, hogy a 2009. június 23. napja és 2011. december 16. napja közötti időszakban bármikor is elhatárolódását fejezte volna ki akár a nagykereskedők felosztása, akár a minimálárak rögzítése, akár a projektek felosztása tárgyában, piaci magatartása pedig ezt nem valószínűsíti.

#### **A bíróság döntése és annak jogi indokai**

- [87] A felperes keresete az alábbiak szerint nem alapos.
- [88] A bíróság a határozatot a rPp. 324. § (2) bekezdés a) pontja alapján a XX. fejezet szerinti eljárásban a 339/A. §-a értelmében a meghozatalakor fennálló tények és alkalmazandó jogszabályok figyelembevételével megismételt eljárásban vizsgálta felül.
- [89] A másodfokú bíróság döntésében iránymutatásként rögzítette, hogy az elsőfokú bíróságnak továbbra is szem előtt kell tartania a Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság 3.Kf.650.064/2017/5. számú végzésében és a Kúria Kf.II.37.644/2019/9. számú, valamint Kf.VII.39.009/2022/7. számú végzéseiben adott iránymutatásokat. A Fővárosi Ítéltábla végzésének megállapításaira tekintettel az elsőfokú bíróság köteles figyelembe venni és értékelni az összes rendelkezésre álló bizonyítékot, vagy köteles megindokolni, hogy valamely bizonyítékot miért rekeszt ki a döntéshozatal alapjául szolgáló mérlegelés köréből. Az elsőfokú bíróság ezen kötelezettsége kiterjed az egyes bizonyítékok értékelésén túl azokra a körülményekre is, amelyek előmozdíthatják az egyes bizonyítékok figyelembevételét, különösen az engedékenységi nyilatkozat és az egy forrásból származó bizonyítékok értékelésével kapcsolatos hazai és uniós ítélkezési gyakorlatot, valamint az általa valamennyi eldöntendő tény- és jogkérdésben elfoglalt álláspontját oly módon, hogy abból az értékelés alá vont bizonyítékok köre, a bizonyítékoknak tulajdonított bizonyító erő, a mérlegelés szempontjai és okszerűsége is egyértelműen kitűnjenek.
- [90] A versenyhatóság a Tpv. keretei között jár el. A Tpv. célja a gazdasági verseny tisztaságának és szabadságának biztosítása. A Tpv. 11. § (1) bekezdése szerint tilos a vállalkozások közötti megállapodás és összehangolt magatartás, valamint a vállalkozások társadalmi szervezetének, a köztestületnek, az egyesülésnek és más hasonló szervezetnek a döntése (a továbbiakban együtt: megállapodás), amely a gazdasági verseny megakadályozását, korlátozását vagy torzítását célozza, vagy ilyen hatást fejthet, illetve fejt ki. Nem minősül ilyennek a megállapodás, ha egymástól nem független vállalkozások között jön létre. Ezen magatartás versenyjogi megítélésének kiindulópontja azon követelmény, hogy a vállalkozások piaci döntéseiket önállóan hozzák meg, mellőzve a versenytársaikkal akarategységben tanúsított



piaci magatartást, mivel a gazdasági szereplőknek a piacon önállóan kell kialakítaniuk az általuk alkalmazott politikát és követett magatartást. Ezen elvárás meggátol minden olyan közvetlen, vagy közvetett kapcsolatot az egymástól független piaci szereplők között, amelynek célja, vagy hatása egy versenytárs, vagy potenciális versenytárs piaci magatartásának befolyásolása, vagy olyan versenykörülmények kialakulásához vezet, amelyek nem felelnek meg a hagyományos piaci feltételeknek. Kizárt a vállalkozás által követendő piaci magatartás versenytársak tudomására hozása is (Fővárosi Ítéltábla 2.Kf.27.798/2006/7.). A jelen ügyben megállapítható, hogy a felek közvetlen (személyes, telefonon történő) kapcsolata és magatartása versenyjogi tilalomba ütközik.

- [91] A Tptv. 11. § (2) bekezdés b) pontja szerint ez a tilalom vonatkozik különösen az előállítás, a forgalmazás, a műszaki fejlesztés vagy a befektetés korlátozására, vagy ellenőrzés alatt tartására.
- [92] Az EUMSZ 101. cikk (1) bekezdés b) pontja szerint a közös piaccal összeegyeztethetetlen és ezért tilos minden olyan, vállalkozások közötti megállapodás, vállalkozások társulásai által hozott döntés és összehangolt magatartás, amely hatással lehet a tagállamok közötti kereskedelemre, és amelynek célja, vagy hatása a közös piacon belüli verseny megakadályozása, korlátozása vagy torzítása, így különösen a termelés, az értékesítés, a műszaki fejlesztés vagy a befektetés korlátozása vagy ellenőrzése.
- [93] A felperesnek a hatóság tényállás-tisztázási kötelezettségével összefüggésben megfogalmazott kifogásai körében a bíróság rámutat arra, hogy kétségtelenül a megalapozott döntés előfeltétele a tényállás megállapítása, ami a Tptv. 44. § (1) bekezdése folytán az adott közigazgatási eljárásban is irányadó Ket. 50. § (1) bekezdése alapján az eljáró hatóság feladata. Kiemeli a bíróság, hogy a tényállás a döntéshez szükséges tények összessége. A tényállás megállapítása során a hatóságnak a számításba jöhető tények közül ki kell választania azokat, amelyek az eljárás célja, a döntés érdekében szükségesek, a döntés szempontjából jelentőséggel bírnak. A jelen versenyfelügyeleti eljárásban azok a jogilag releváns tények, amelyek alapján el lehet dönteni azt, hogy a felperesek a fentebb felhívott jogszabályi rendelkezésekbe ütköző jogsértést elkövették-e avagy sem, azért való felelősségük megállapítható-e avagy sem.
- [94] A bíróság hangsúlyozza, hogy az nem vitatható, hogy a kartellmegállapodást kötő vállalkozások ritkán foglalják a polgári jogi megállapodás formai követelményeinek is megfelelő módon írásba akarategységüket tükröző nyilatkozataikat, így meglehetősen nehéz objektív és kétséget kizáró bizonyítékot felmutatni jogsértésük igazolására, igen kivételes esetben kerül a hatóság elé szabályos formátumú és közvetlen bizonyítékként felhasználható írásos dokumentum, amelyből akár az akarategység, akár a megállapodás minden részlete kétséget kizáróan beazonosítható. Ez azonban nem lehet akadálya annak, hogy a rendelkezésre álló adatok alapján, egy adott logikai láncolat mentén a jogsértés megállapítására kerüljön sor.
- [95] A hatóság a tényállás-tisztázási kötelezettségének megfeleléséről való állásfoglalás körében kiemelendő, hogy az irányadó törvényi rendelkezések alapján a történeti tényállás megállapítása során a hatóság is a bizonyítékokat szabadon értékeli, mérlegeli. E körben kiemelést érdemel a Ket. 2. § (3) bekezdése, mely szerint a közigazgatási hatóság az eljárás során az érintett ügyre vonatkozó tényeket veszi figyelembe, minden bizonyítékot súlyának megfelelően értékeli, döntését valóság-hű tényállásra alapozza. A Ket. 3. § (2) bekezdés b) pontja szerint a közigazgatási hatóság hivatalból állapítja meg a tényállást, határozza meg a

bizonyítás módját és terjedelmét, ennek során nincs kötve az ügyfelek bizonyítási indítványaihoz, ugyanakkor a tényállás tisztázása során minden, az ügy szempontjából fontos körülményt figyelembe kell vennie. A Ket. 50. § (6) bekezdése szerint pedig a hatóság a bizonyítékokat egyenként és összességükben értékeli, és az ezen alapuló meggyőződése szerint állapítja meg a tényállást. Erre figyelemmel a közigazgatási perben eljáró bíróságnak - ha a hatóság által rögzített tényállás okszerű, az észszerűség és a logika követelményeinek megfelel - felülmérlegelésre nincsen lehetősége.

- [96] A perbeli esetben az alperes a határozatban részletesen ismertette, és értékelt a jogsértést, valamint a felperes azért való felelősségét megalapozó, versenyfelügyeleti eljárás során feltárt bizonyítékokat. Külön hangsúlyt helyezett a bizonyítékok hitelességének vizsgálatára, amely tekintetben előjáróban rögzíti a bíróság, hogy a jelen kartellügyben közvetlen korabeli irati bizonyítékok szövegszerűen is igazolják a jogsértést, amely bizonyítékok rajtaütés során kerültek az alperes birtokába, ily módon hitelességükhöz nem férhet kétség.
- [97] Több időrendben egymást követő, vagy párhuzamosan zajló cselekmény, magatartás egy egységes és átfogó tervbe illeszkedhet, amely az egységes és folyamatos jogsértés megállapíthatóságának alapvető feltételét képezi.
- [98] A bíróság rámutat arra, hogy az egységes ítélezési gyakorlat szerint, amennyiben egy vállalkozás részt vesz egy versenyellenes célú találkozón, a jogsértésért való felelőssége megállapítható. A jogsértés szempontjából közömbös a résztvevők tudatossága, ilyen tényállási elemet a Tpvt. 11. §-a nem tartalmaz. Ennél fogva nincs jelentősége annak, hogy az egyes felek milyen célból vettek részt a találkozón, és nem értékelhető az sem, hogy volt-e szándékuk a verseny korlátozása vagy sem. A passzív magatartás a jogsértés megállapítása alól nem mentesít; pusztán a jelenlét, az elhangzott információk befogadása már kifejezi a többiekkel való együttműködést, azaz a jogsértésben való részvételt. Amely vállalkozás a közösség sorsában nem akar osztozni, annak erről hangot kell adnia, nyíltan a többiek tudomására kell hozni, hogy a közösségtől elzárkózik, velük nem akar azonosulni. Ilyen nyílt, elzárkózó magatartásra azonban a felperes sem hivatkozott, ilyet nem bizonyított.
- [99] A Kúria a Kf.V.39.062/2020/4. számú ítéletében elvi érveléssel rögzítette, hogy „a kartellügyekben irányadó bizonyítási mérce nem azonosítható a büntetőjogban irányadó kétséget kizáró bizonyítási mércével, melynek alapjaként a 30/2014. (IX.30.) AB határozat [62] bekezdésére utalt. [„...a versenyfelügyeleti eljárás ezért nem tekinthető a szoros értelemben vett büntetőjogi vád elbírálására irányuló eljárásnak (hard core criminal law), emiatt ugyanolyan szigorú követelmények, mint a tulajdonképpen büntetőeljárások tekintetében, az ilyen eljárásokkal szemben nem támaszthatóak.”]
- [100] Mindez azt jelenti, hogy a kétséget kizáróan nem bizonyított tényeknek a terhelt terhére való értékelésének tilalma (amely az ártatlanság vélelmének részeként a versenyfelügyeleti ügyekben is köti a hatóságot, illetve a felülvizsgálatot végző bíróságokat) sem jelenti azt, hogy az alperesnek kizárólag csak okiratokkal lehetne a versenyjogsértést bizonyítania.
- [101] Az uniós jogban is érvényesülő bizonyítékok szabad értékelésének elve alapján a bíróság az előterjesztett bizonyítékok hitelessége kapcsán hivatkozni kíván az FSL Holdings ügyre (T-655/11.), amelynél maga a jogeset a Bizottság és egy nemzeti hatóság relációjában megvalósult bizonyítékátadásról szól, kitér a nemzeti hatóságok versenyjogi eljárásaira is. Az EUB az ügyben generális döntést hozott, vagyis az összes uniós versenyhatóság bizonyítási,

bizonyítékfelhasználási lehetőségeiről döntött. A hivatkozott ítélet rögzítette, hogy a bizonyítékok szabad értékelése körében az egyetlen olyan releváns tényező, amelyet meg kell vizsgálni, az előterjesztett bizonyítékok hitelessége.

- [102] A Lafarge SA ügyben (C-413/08 P.) az EUB leszögezte, hogy a jogsértés akkor valósul meg, ha a meglévő bizonyítékok értékelése tévesnek tűnik anélkül, hogy új bizonyítékok kerülnének felhasználásra. Ezen jogellenesség alátámasztásához azonban pontosan meg kell jelölni az elferdített bizonyítékokat és be kell tudni mutatni az értékelési hibákat is, melyek tekintetben a bizonyítási teher megfordulásához vezet.
- [103] A fent hivatkozott ítéletek alapján levonható az a következtetés, hogy a bizonyítási eljárás jogszerűsége, a bizonyítékok beszerzése és átadása elsősorban a nemzeti jog alapján ítéltető meg, de az a szabály közösségi hatókörű, hogy a jogellenesen beszerzett bizonyíték is felhasználható közigazgatási, így versenyfelügyeleti eljárásban is, ha egyébként más, a tisztességes eljáráshoz kapcsolódó jogok nem sérülnek, és az eljárással érintett vállalkozásoknak lehetőségük van védekezni e bizonyítékokkal szemben. Ezt jól szemlélteti a Goldfish ügyben született ítélet (T-54/14.) is, amelyben az alapvető jogok védelmére szolgáló eljárás teljes megsértésével megszerzett bizonyítékok el nem fogadhatóságáról tesz említést.
- [104] A WML ügyben (C-419/14.) hozott ítéletből pedig világosan kitűnik, hogy azzal, hogy a párhuzamosan folyó, le nem zárt büntetőeljárásból származó bizonyítékok felhasználását is elfogadhatónak tartja, nem támasztja alá továbbá azt az elvárást sem a közigazgatási eljárással szemben, hogy csak akkor használhat fel bizonyítékot, ha azok beszerzésének jogszerű voltának tekintetében már jogerős döntés született.
- [105] A fenti ítéletekben lefektetett elveket és a hatóság eljárásával szemben támasztott követelményeket a bíróság is irányadónak tekintette a nemzeti versenyhatóságokra, így jelen ügy tekintetében az alperesre vonatkozóan is.
- [106] Az FSL Holdings ügy tekintetében kiemeli a bíróság Kokott főtanácsnok indítványában megfogalmazottakat, amelyben a nemzeti versenyhatóságok és az Európai Bizottság a bizonyítás terén rendelkezésre álló lehetőségeit hasonlóan kezeli, tekintettel arra, hogy az uniós jog egyik alapvető célja „[...] az európai belső piac versenyszabályainak hatékony érvényesítése”.
- [107] A bíróság rámutat arra, hogy a bizonyítéokra vonatkozóan általában alkalmazandó szabályok szerint különösen nagy jelentőséget kell tulajdonítani annak, ha valamely dokumentum a tényekkel szoros összefüggésben vagy a tényállás e tények közvetlen tanúja révén jött létre.
- [108] Az alperes által megállapított jogsértésnek kilenc találkozó képezte vázát, amelyek közül a felperes négy találkozó (2009. június 23., 2009. július 20., 2009. december 8. és a 2011. március 2.) létrejöttét vitatta, míg a fennmaradó öt találkozó (2009. szeptember 15., 2009. október 28., 2009. november 13., 2010. szeptember 15. és 2011. június 30.) vonatkozásában azok versenyellenes célját nem ismerte el.
- [109] A határozatban az alperes a jogsértés kezdő egyben első időpontjának, amelynek létrejöttét a felperes vitatta, a 2009. június 23. napján az Eger mellett (Fehérszarvas Vadásztanya) tartott, feltételezett találkozót tekinti (határozat 600. pont). A találkozó létrejöttét igazolják a határozat I/C. sz. mellékletének 2. pontjában felsorolt bizonyítékok. A nagykereskedők felosztásának megtörténtét bizonyítja a Pipelife engedékenységi nyilatkozata és

„weeting”-ről szóló naptárbejegyzése, valamint az étterem által – a Pipelife számára – kiállított 2009. június 24-i számla.

- [110] Azon felperesi kifogásokkal ellentétben, miszerint a „weeting” puszta elírás eredménye, az nem a felperessel való találkozóra utal, továbbá, hogy ezt a kifejezést sem ismerte, a bíróság rámutat arra, hogy az alperes a határozat 600. pontjában rögzítette, hogy a „weeting” kifejezetten a felperessel történő találkozókra utal, amelyet több alkalommal használt, emellett a tanú a BTH-val való találkozót, annak kezdőbetűje, „B” és a meeting szó kombinációjával jelölte („beeting”). Mindebből okszerűen lehet arra következtetni, hogy a „weeting” bejegyzések a felperessel való találkozókat rögzítették.
- [111] Az alperes a határozat 601. pontjában rögzítette, hogy egy nap eltérés mutatkozik a 2009. június 23-i bejegyzés, illetve a 2009. június 24. napjára kiállított Eger melletti éttermi számla között, amelyet az alperes az engedékenységi nyilatkozatban foglaltak ellenőrzése során az üzemeltetőtől szerzett be. A bíróság e körben rámutat arra, hogy egy éttermi számla önmagában valóban nem bizonyítja a fenti találkozó létrejöttét, azonban a rendelkezésre álló bizonyítékok mérlegelése körében alkalmas arra, hogy azt összevetve az engedékenységi nyilatkozat tartalmával és egy a találkozón jelen volt személy nyilatkozatával a találkozó megtörténtét valószínűsítse.
- [112] A második feltételezett találkozó időpontja és helyszíne a határozat 608. pontja szerint a Pipelife alkalmazottainak elektronikus naptárbejegyzései szerint 2009. július 20. napja 17 óra volt az M1 autópálya mentén Budapest előtt (határozat I/C. számú melléklet 12. pontjában felsorolt bizonyítékok). A felperes állította, azonban nem bizonyította, hogy a fenti állítólagos találkozóval kapcsolatban felmerült még a Holiday Inn, másrészt a Tatai Golfklub is helyszíneként, ahogy az AGIP Kútnál lévő McDonald's is, így a helyszín meghatározása nem lehetséges. A felperes nyilatkozatával ellentétben az alperes határozatának 609. pontjában rögzítette, hogy a Pipelife a találkozón történt fogyasztásról számlát csatolt, továbbá a megbeszélés tényét nyilatkozata mellett alkalmazottainak a felperessel történt találkozót „ismételten weeting” elnevezéssel feltüntetett naptárbejegyzése, továbbá a találkozó időpontja után keletkezett, korabeli iratok által alátámasztott események is igazolják. Ezért nem foghatott helyt azon felperesi állítás sem, hogy a fenti találkozó kapcsán meghallgatott tanúk ( ) és ( ) egyértelműen megerősítették, hogy az nem jöhetett létre. Ezen tanúvallomásokat az alperes iratellenesen értelmezte.
- [113] Ezen felperesi álláspontot cáfolják az alperes határozatának 609. pontjában rögzített megállapítások, „miszerint a soha más időpontra át nem helyezett értekezletek időpontjaiban a felperes által is elismerten és bizonyítottan a felperes és a Pipelife, valamint a felperes és a BTH között két alkalommal is találkozó jött létre, holott a tanúvallomások szerint késő estig tartó értekezletnek kellett volna zajlania a felperesnél. A tanúk által előadottak továbbá nem támasztják alá azon felperesi állítást sem, miszerint az értekezletek hossza lerövidült. Az alperes ugyanis tanúvallomásában rögzítette, hogy a 2009. július 20-i értekezlet, 2009. július 22-én folytatódott, tekintettel arra, hogy egy értekezlet nem volt elegendő az összes projekt átbeszélésére. A tanúvallomások ezért nem voltak elegendőek arra, hogy megdöntsék a Pipelife azon irati bizonyítékkal alátámasztott állítását, hogy a felperessel létrejött a fent hivatkozott találkozó.
- [114] A harmadik, (Hotel Ramada Aquaworld) 2009. szeptember 15-i találkozó létrejöttét a felperes nem vitatta, csupán annak versenyellenes célját. Egyebekben kifogásolta, hogy az alperes ezen találkozó jogsértő voltát kizárólagos bizonyítékként a Pipelife engedékenységi

nyilatkozatára alapította (határozat I/C. számú melléklet 3. pontjában felsorolt bizonyítékok). A felperes alternatív magyarázatként arra hivatkozott, hogy a beszélgetés egyrészt a szakmai fórum témáiról (KEOP támogatási projektek) folyt, másrészt a Pipelife-től kért ajánlatot. Álláspontja szerint ezért az alperes nem állapította meg kétséget kizáróan, hogy a találkozón megállapodás történt a nagykereskedők felosztásával vagy az árak rögzítésével kapcsolatban.

- [115] A negyedik, a budapesti Szépvölgyi éttermi 2009. október 28-i találkozó létrejöttét a felperes szintén nem vitatta, kizárólag annak versenyellenes célját vonta kétségbe. Rámutatott arra, hogy az alperes a találkozó létrejöttét „ismételten”, kizárólagosan az engedékenységi nyilatkozattal és annak mellékleteivel támasztotta alá (határozat I/C. számú melléklet 4. pontja). A felperes nyilatkozata, egyben alternatív magyarázata szerint a találkozó tárgya a KEOP pályázattal kapcsolatos minisztériumi egyeztetések, a Magyar Mérnöki Kamara által közzétett álláspont, a kőanyag-lobbival kapcsolatos szakmai kérdések és a H1N1 elleni védőoltás volt, amelyet igazolt (korabeli okirati bizonyítékokkal, e-mailekkel), mely tényeket az alperes sem vont kétségbe.
- [116] Az ötödik, a 2009. november 13-i gödöllői Erzsébet Királyné Szállodában történt találkozó tényét szintén nem vitatta a felperes. Az alperes az engedékenységi nyilatkozatra, naptárbejegyzésre („meeting at Gödöllő”), a Pipelife adatszolgáltatására és tanúvallomására, tehát kizárólag a Pipelife-től, mint forrástól származó bizonyítékokra alapította a versenykorlátozó célt (határozat I/C. számú melléklet 5. pontja), annak ellenére, hogy a felperes ezen találkozóval kapcsolatban is megjelölte a konkrét témákat (minőségi jellel kapcsolatos kérdések, minisztériumi nyílt nap, fémbetétes csőre vonatkozó ajánlatkérés az Pipelifétől), és csatolta az ezt igazoló okiratokat (korabeli dokumentumok, e-mailek).
- [117] A hatodik, a budapesti Szépvölgyi éttermi 2009. december 8-i feltételezett találkozó létrejöttét a felperes tagadta. Ezzel szemben az alperes ennek megtörténtét és versenykorlátozó célját az engedékenységi iratra, nyilatkozatára, valamint a VJ/50-389/2011. számú tárgyalási jegyzőkönyvben foglaltakra alapozta (határozat I/C. számú melléklet 6. pontja). A felperes következetesen vitatta, hogy találkozott volna az Pipelife-fal. Benyújtott egy 2009. december 8-án írt e-mailt, amely szerint aznap beteg volt; másrészt rámutatott, hogy nyilatkozatában ezen dátumot nem említette, harmadrészt rámutatott, hogy a Pipelife részére kiállított éttermi számla nem erre az időpontra, hanem egy nappal későbbre szólt. Azzal érvelt, hogy egy a Pipelife nevét és címét tartalmazó számla a felperes jelenlétét nem bizonyítja, ahogy az sem bizonyítaná, ha a számla a felperes nevére került volna kiállításra, hiszen számlakiállítást bárki bárkinek a nevére kérheti. A felperesi állítást ugyanakkor cáfolják a határozat 189. pontjában rögzítettek, hogy az adott napra tervezett megbeszélést nem mondta le, továbbá személyes meghallgatása során kifejezetten megerősítette, hogy valamennyi az alperes előtt ismert megbeszélésre sor került a felperessel.
- [118] A hetedik, 2010. szeptember 15-i Hotel Danubiusban létrejött találkozó tényét a felperes elismerte, ugyanakkor annak versenykorlátozó célját tagadta. Az alperes a megállapítását az engedékenységi kérelemre, és „budapest margit sziget” tárgyú naptárbejegyzéseire és , valamint a felperes nyilatkozatára alapította (határozat I/C. számú melléklet 7. pontja). A felperes alternatív magyarázatként azt állította, hogy a megbeszélésen egy EU irányelvről, a „Csőstatisztika” című könyv kiosztásáról, a „Hírek a magyar építőiparról” című kiadványról és az ún. KA csövekre vonatkozó ajánlatkérésről volt szó.



- [119] A 2010. szeptemberi megbeszélést követően közel fél évvel, 2011. március 2-án létrejött nyolcadik feltételezett találkozó az alperes megállapítása szerint az Pipelife által bérelt lakásban jött létre. Ennek a megtörténtét a felperes tagadta. E körben az alperes két engedékenységi iratra ( ) jegyzetfüzeteihez fűzött magyarázatok) és tanúmeghallgatására, valamint a felperesi nyilatkozatra hivatkozott (határozat I/C. számú melléklet 8. pontja).
- [120] Az utolsó – a nagykereskedők felosztására és árrögzítésre vonatkozó – (kilencedik) egri 2011. június 30-i találkozó létrejöttét a felperes nem vitatta. Az alperes szerint a versenykorlátozó célt – egyedül – az engedékenységi nyilatkozat támasztotta alá (határozat I/C. számú melléklet 9. pontja).
- [121] A bíróság a felperes által kizárólag céljában – és megtörténtében nem – vitatott találkozók tekintetében előadott alternatív magyarázatok kapcsán hivatkozni kíván a 30/2014 (IX.30.) AB határozatra, amely rögzíti, hogy „a más hihető, ésszerűbb magyarázatot a kartell-jellegű magatartások tanúsítására a kartell gyanúba keveredett vállalkozásoknak kell megadniuk, és azt bizonyítaniuk. A bizonyítékok értékelése körében pedig a Kúria a Kfv.III.37.582/2016/16. számú ítéletében leszögezte, hogy „a bíróságnak kötelessége több elfogadható magyarázat közül azt választania, amelyik elfogadása mellett ésszerű indokokat tud felhozni, és ezt saját meggyőződéséből eredő, ésszerű és racionális indokok alapján teheti meg, mely indokoknak az ítéletében szerepelnie kell.”
- [122] A bíróság kiemeli, hogy a felperes alternatív magyarázatainak alátámasztására főként olyan csőszövetségi e-mail levelezést csatolt, amely nem a fentiekben megjelölt találkozókra vonatkozó adatokat tartalmazott, és amelyek kizárólag annak bizonyítására voltak alkalmasak, hogy a csőszövetség működött. Az alperes eljárása és perbeli nyilatkozatai során kétségbe vonta a csőszövetség munkájához kapcsolódó témakörök személyes megvitatását a tekintetben, hogy számos szövetségi ülés és elektronikus levélváltás mellett miért lett volna szükség két szövetségi tag további egyeztetésére például a kőanyag-krízis kapcsán. A bíróság álláspontja szerint ezen találkozók szükségességét és életszerűségét a felperesnek nem sikerült hitelt érdemlően bizonyítania.
- [123] A felperes álláspontja szerint a jogsértést alapjaiban egy forrásból származó bizonyítékok alapozták meg. A tényállás megállapításakor egy forrásból (a Pipelife engedékenységi nyilatkozatából közvetlenül vagy közvetetten) származó bizonyítékok egyenkénti és összességében való értékelése alapján jutott az alperes arra a meggyőződésre, hogy a jogsértés megállapítható volt. A bíróság e körben rögzíti, hogy önmagában, egyéb bizonyíték nélkül az a tény, hogy az eljárás alá vontak kétségesnek ítélik meg a korabeli okirat, illetve annak kiállítójának hitelességét, az eljáró versenytanács véleménye szerint nem jelenti azt, hogy az okirat valóságos vagy hitelessége megdőlné, ugyanis mind a Cimenteries CBR (T-25/95., T-26/95., a T-30/95–T-32/95., T-34/95–T-39/95., T-42/95–T-46/95., T-48/95., T-50/95–T-65/95., T-68/95–T-71/95., T-87/95., T-88/95., T-103/95. és T-104/95. számú egyesített ügy), mind a JFE ügyben (T-67/00, T-68, T-71/00 és T-78/00. számú egyesített ügy) hozott ítélet alapján akár egy bizonyíték is elegendő lehet egy jogsértés bizonyítására, ha annak hitelessége nem dől meg, illetve ha egyéb közvetett és független bizonyítékok alátámasztják az abban szereplőket. Tehát a kétely fennállta nem jelenti a bizonyíték automatikus kirekesztését, hanem ez azzal jár, hogy az eset összes körülményét figyelembe kell vennie a hatóságnak annak megítélésére, hogy a kétségbe vont bizonyíték elfogadható-e hitelesnek.
- [124] A perbeli esetben az alperes a határozatban részletesen ismertette, és értékelt a jogsértést,

valamint a felperes azért való felelősségét megalapozó, versenyfelügyeleti eljárás során feltárt bizonyítékokat. A bíróság rámutat arra, hogy az alperes a jogsértést a Pipelife engedékenységi nyilatkozatára, valamint az abban foglaltakat alátámasztó részben a helyszíni kutatás során fellelt, részben az általa benyújtott korabeli dokumentumokra, továbbá ügyfélnyilatkozatokra és tanúvallomásokra alapította, amelyek a jogsértés eredeti vagyis elsődleges forrásból származó bizonyítékai. Külön hangsúlyt helyezett a bizonyítékok hitelességének vizsgálatára, amely tekintetben előjáróban rögzíti a bíróság, hogy a jelen kartellügyben közvetlen korabeli irati bizonyítékok szövegszerűen is igazolják a jogsértést, amely bizonyítékok rajtaütés során kerültek az alperes birtokába, ezért a hitelességükhöz nem férhet kétség. E körben kiemelendő az EUB C-613/13. P. számú Keramag Keramische Werke GmbH ügyben hozott ítélet 44. pontja is, amely szerint „[a]z alátámasztottság fogalma ugyanis azt jelenti, hogy valamely bizonyítékot megerősíthet egy másik bizonyíték. Márpedig az uniós jogrendben nincsen olyan szabály, amely kizárná, hogy az alátámasztó bizonyíték ugyanolyan természetű legyen, mint az alátámasztott bizonyíték, vagyis hogy egy engedékenység iránti kérelem címén tett nyilatkozat támasszon alá egy másik ilyen nyilatkozatot.”

[125] A bíróság megjegyzi, hogy az alperes határozatának IV.-VII. részében értékelte, valamint annak 1. számú mellékletében, „Bizonyítéktáblákban” is szemléltette az egyes terhelő bizonyítékokat. Kiemelendő, hogy ezen táblázatokból is kiolvashatóan több, mint 100 bizonyítékot értékelt a felperes és a többi eljárás alá vont terhére.

[126] A felperes vitatta, hogy a nagykereskedők felosztására, illetőleg a minimumárak alkalmazására sor került volna tekintettel arra, hogy nem alkalmazott „hivatalos” minimum árlistát, amit azzal indokolt, hogy a Pipelife nem tudta csatolni a részére „állítólagosan” átadott árlistát. Kifejtette, hogy az alperes határozatában egy olyan állítólagosan átnyújtott árlistára hivatkozik, amely nem áll a rendelkezésére, és amelynek létezését a felperes következetesen – 2011. óta – tagadott. Továbbá a határozat utal árlistákra, amelyeket az Pipelife „new minimum price” tárgyú belső e-mailjéhez csatolt, valamint a „2006-2010 CD full info” nevű excel fájl „ws” munkalapjában szereplő, egyéb árlistákra, továbbá olyan Pipelife-i belső levelezésekre, amelyek a felpereshez lojális nagykereskedőket említik, de ezek egyike sem tartalmaz információt a felperesre vonatkozóan. Ezek a „belső” bizonyítékok nem utalnak versenykorlátozó megállapodásra sem, és azokból nem következik, hogy a Pipelife a minimumárait valamifajta, a felperessel történt megegyezés alapján képezte. Ezen álláspontot alátámasztja azon tény is, hogy a felperesnél az árajánlat adásra szolgáló számítógépes rendszert nem módosították. Álláspontja szerint az alperes „puszta valószínűsítése” azonban igen magas bizonyítási mércéjű versenyfelügyeleti eljárásban nem elegendő a releváns tények alátámasztására.

[127] Az alperes a fenti felperesi érveléssel szemben határozatának 617. pontjában kiemelte, hogy több e-mail is kifejezetten említi, hogy a lojális és nem lojális nagykereskedők felé meghatározott százalékos különbséggel kell árazni, és az e-mailekhez csatolt árlisták a „New minimum prices” e-mailhez kapcsolt iratban szereplő termékekre vonatkozó árakat tartalmazzák. Rámutatott arra is, hogy annak ellenére, hogy ezen e-mailek nem említik kifejezetten, hogy a felperessel történő megállapodás eredménye az árlista, nem cáfolja azt a tényt, hogy a minimum árlista megállapodás eredménye, hiszen rendszerint a kartellben résztvevő felek nem utalnak arra e-mailjeikben vagy feljegyzéseikben, hogy valamely irat jogellenes megállapodás eredményét rögzíti.

[128] Az alperes a határozat 620-621. pontjaiban a felperesnek a nagykereskedők tényleges felosztásának hiányára alapított bizonyítékok körében megállapította, hogy a Pipelife

érdekeltségi körébe tartozó nagykereskedők részére való szállítást igazoló számla 2009. június-júliusi keltezésű, azaz röviddel a megállapodás létrejöttét követő időszakból származik. Tekintettel arra, hogy a felperes egy hónapos kötöttséggel adta ki árajánlatait, feltételezhető, hogy ezen rendelésekre kiadott árajánlatok is a felek közti megállapodást megelőző, vagy röviddel azt követő időszakból származnak. Ezt támasztja alá a Pipelife azon nyilatkozata is, miszerint a minimumárlisták kialakítása a nagykereskedői felosztás be nem tartása miatt vált szükségessé.

- [129] Az alperes a határozat 622. pontjában felhívta a figyelmet arra, hogy a jogsértő magatartás 26 nagykereskedőt érintett, amelyek közül a felperes összesen négy vonatkozásában hivatkozott arra, hogy a Pipelife által állított elosztástól eltérően szállítottak be egyes alkalmakkor a felek. A többi nagykereskedő tekintetében a felperes sem állította, hogy a piaci szállítások ne úgy alakultak volna, ahogy azt a Pipelife állította, tehát a felperes a Pipelife-hoz allokált nagykereskedők többségének saját állítása szerint sem szállított.
- [130] A fenti okfejtés összegzéseként az alperes a határozat 623. pontjában hangsúlyozza, hogy a jogsértést alátámasztó bizonyítékok (az engedékenységi nyilatkozat, a tanúvallomások, a találkozók tényét alátámasztó közvetett bizonyítékok, valamint a rendelkezésre álló e-mailek) egymással olyan egységes logikai láncolatot alkotnak, amelyek együttesen alkalmasak a jogsértés alátámasztására, ezzel ellentétben a felperes által előadottak nem alkalmasak ezen bizonyítékok megkérdőjelezésére.
- [131] A bíróság rámutat arra, hogy a közvetett bizonyítékok láncolatán lapuló határozat is jogszerűnek fogadható el, amennyiben a Tptv. 11.§-ában foglalt tilalom megsértését az alperes által egyenként és összességében értékelt bizonyítékok láncolata támasztja alá, amelyek a felperesek hivatkozása nem tud áttörni [Kúria Kf.VI.39.668/2021/15. és a Kf.V.39.062/2020/4. számú ítéletei]. Emellett az Emberi Jogok Európai Bírósága (a továbbiakban: EJEB) gyakorlata is azt tükrözi, hogy „a minden kétséget kizáró” bizonyíték „származhat olyan valószínűsítő körülmények együtteséből vagy meg nem döntött vélelmekből, amelyek kellően súlyosak, pontosan meghatározottak és egybeváogóak, egyenlőségjelet téve a valószínűsítő körülmények együttese és a meg nem döntött vélelmek közé [Ocalan kontra Törökország, no.64221.sz.,2005IV.,].
- [132] A versenyhatósági bizonyítással szemben követelmény, hogy a hatóság pontos és egybeváogó bizonyítékokat nyújtson a jogsértés megtörténtének bizonyításra, de nem szükséges minden bizonyítéknak a jogsértés összes elemét tekintve eleget tennie e feltételeknek [Kfv.II.37.672/2015/18.]. Elegendő, ha a hatóság által hivatkozott bizonyítékok összességében értékelve megfelelnek e követelményeknek [EUB Siemens kontra Bizottság ügy, T-110/07]. Nem jogellenes, ha a hatóság csak a döntéshez szükséges mértékben tisztázza a tényállást, csak a releváns tényekre, körülményekre folytat le szakértői bizonyítást, de a felek részére biztosítja az ügyféli jogaik gyakorlását, nyilatkozataikat, észrevételeiket, releváns bizonyítékaikat értékelve, mérlegelve hozza meg a döntését [Kfv.I.37.827/2015/19.]. A kifejtettek alapján a versenyszabályok megsértése is alapulhat közvetlen és közvetett bizonyításon. A hatósági bizonyításnak ugyanakkor versenyügyekben nem kell főszabálynak lennie, ami nem következik a kétséget kizáró bizonyításból sem. Amennyiben a tényekre vonatkozó hatósági bizonyítás közvetett, akkor a tényállás a bizonyítékok okszerű, az ésszerűség és a logika követelményeinek megfelelő értékelésével kerül megállapításra. A versenyellenes magatartás vagy megállapodás létezésére bizonyos egybeesésekből és jelekből is lehet olyan következtetéseket levonni, amelyek együttes vizsgálata egyéb összefüggő magyarázat hiányában a versenyjogi szabályok megsértésének bizonyítékát nyújthatják [EUB

Siemens kontra Bizottság ügy, T-110/07]. A hatóság rendelkezésére álló töredékes és szórványos elemek pedig kiegészíthetők a releváns körülmények rekonstruálására alkalmas következtetésekkel [Siemens kontra Bizottság ügy, T-110/07].

- [133] A bíróság rámutat arra, hogy az alperes a jogsértés kezdő időpontjának meghatározása, a találkozók megtörténte, a nagykereskedők felosztása, illetőleg a minimálárak meghatározása tekintetében hiánytalanul érvényesítette a fenti elveket.
- [134] Az uniós és a nemzeti joggyakorlat is egységes abban, hogy az engedékenységi nyilatkozat különleges bizonyító erővel rendelkezik. Az alperes által megállapított jogsértés nemcsak az engedékenységi nyilatkozatban foglaltak, hanem a bizonyítékként rendelkezésére álló ügyfél-meghallgatáson készült jegyzőkönyvek, a tanúvallomások, valamint a naptárbejegyzések, éttermi számlák, valamint jegyzetfüzete is alátámasztja.
- [135] A fentiek tükrében megállapítható, hogy a felperesnek az alperes által megállapított tényállás egyes elemeit kifogásoló empirikus bizonyítékai, alternatív magyarázatai, valamint lényegi érvei nem voltak elegendők ahhoz, hogy az alperes által felállított bizonyítékláncot áttörje. A felperes érvei ellentételezésére hasonló álláspontot képviselt a Kúria a Kfv.IV.37.288/2022/13. számú ítéletében.
- [136] Az alperes határozatában a felperes terhére rótt egységes, folyamatos, komplex jogsértés mibenlétével összefüggésben kiemelő, hogy az egységes jogsértés nem abban nyilvánul meg, hogy a fél (felek) a versenyjogi anyagi jogi szabály több alpontját is megsérti(k). A versenyjog azon versenykorlátozó jogsértéseket tekinti egységesnek, amelyekben résztvevő vállalkozások minden intézkedése ugyanazon versenyellenes célt vagy hatást szolgálja. Az ilyen típusú jogsértések akkor minősülnek komplexnek (összetettnek), ha versenykorlátozó megállapodások és összehangolt magatartások útján egyaránt megvalósították. Egységes, folyamatos jogsértés esetén ugyanakkor nem egyenként, külön-külön kell a versenyjogsértő magatartásokat értékelni, hanem összességükben és összefüggésükben – az egyes magatartások alapján kirajzolódó mögöttes keretmegállapodást, az intézményesített kartellt – kell vizsgálni. Az alperesi határozat tételesen és részletesen ismerteti az egységes, folyamatos, komplex jogsértés uniós és magyar joggyakorlatát, az alperes a perben e körben még további eseti döntésekre is hivatkozott. Az Alkotmánybíróság a már hivatkozott a 30/2014. (IX. 30.) AB határozatában jogszerűnek minősítette az egységes, folyamatos kartelljogsértés koncepcióját, az alperes e tekintetben folytatott bizonyítási gyakorlatát.
- [137] A megalapozott tényállás alapján a valóságban a felperes és a Pipelife a céljukat a piaci magatartásuk összehangolásával érték el, márpedig az ügy eldöntésekor kizárólag ennek, és nem annak volt jelentősége, hogy az események máshogyan, ettől eltérően is alakulhattak volna.
- [138] Nem alapos az a felvetés, hogy az alperes nem állapíthatott volna meg egységes, folyamatos, komplex jogsértést, hanem ismétlődő jogsértésnek kellett volna tekintenie a felperes terhére rótt magatartásokat. Nem került indokolásra és alátámasztásra, hogy pontosan mely cselekmény lenne a másik ismétlésének tekinthető.
- [139] Az a felperesi érvelés, amely szerint az egységes, folyamatos jogsértés koncepciója több éven át tartó kartellekre alkalmazható, nem fogadható el. Nincs olyan jogszabályi előírás és a joggyakorlatból sem vezethető le, miszerint egységes jogsértést csak több éven át tartó kartellre lehet megállapítani. Egyébként egy több éven át tartó kartell sem szükségszerűen

képez egységes jogsértést, a joggyakorlat és az egységes jogsértés uniós jogban meghonosodott koncepciója alapján nem mutatható ki ilyen időbeli összefüggés.

- [140] Az egységes, folyamatos jogsértés koncepciójának jogpolitikai céljával kapcsolatos felperesi érvelésre itt emelendő ki, hogy az uniós és a magyar joggyakorlat szerint is az nem azt szolgálja, hogy bizonyos magatartások miatti felelősség ne évüljön el, hanem azért, mert a különböző cselekmények az azonos versenyellenes cél miatt egy egységes tervbe illeszkednek.
- [141] A jogsértés idejét – a felperesi hivatkozásokkal szemben – nem lehet kizárólag az általa nem vitatott találkozó időpontjaihoz kötni, miután az egységes jogsértés részét képezi a felperes által ténylegesen tanúsított piaci magatartás is. Az egységes, folyamatos, komplex jogsértés esetében nem feltétel, hogy minden vállalkozás azonosan vegyen részt a közös cél megvalósításában. A jogsértés megvalósulhat úgy is, hogy az egyes alkalmakkor az adott vállalkozás nem vett részt, de ez a passzivitása nem a megállapodás felmondásából, a jogsértéstől való elhatárolódásból fakadt. A passzív részvétel esetén is megállapítható egységes, folyamatos jogsértés, amennyiben az érintett vállalkozás az átfogó terv, a megállapodás fennállását elfogadja, a megvalósításában a későbbiekben részt vesz, a megállapodást elfogadva cselekszik. Önmagában ezért a kilenc hónapos szünetre való hivatkozás nem alkalmas a jogsértés miatti felelősség kizárására.
- [142] Az alperes a rendelkezésre álló bizonyítékok mérlegelése alapján okszerű, az észszerűség és a logika követelményeinek megfelelő tényállást rögzített, helytállóan állapította meg a jogsértés elkövetését. A határozatában – a Ket.72. § (1) bekezdése szerinti indokolási kötelezettségének is eleget téve – számot adott a bizonyítékokat értékelő-mérlegelő tevékenységéről. A felperes az alperesi megállapítások, levont következtetések kapcsán tényszerű és cáfoló hivatkozást nem tett. A tényállás felderítésével kapcsolatos érveivel a felperes ténylegesen az alperes bizonyítékokat értékelő, mérlegelő tevékenységét támadta, amellyel a rendelkezésre álló bizonyítékok újraértékelését és a saját – a versenyfelügyeleti eljárás során is előadott védekezése elfogadtatását célozta, amely eredményre nem vezethetett, a bizonyítási teher megfordulását sem vonhatta maga után. A felperes az alperesi következtetések helyességét nem tudta alappal kétségbe vonni.
- [143] A megalapozottan megállapított tényállás alapján a bíróság álláspontja szerint az alperes a felperes cselekményét a törvénynek megfelelően minősítette Tpv. 11. § (1), (2) bekezdés a) és d) pont, valamint az EUMSZ 101. cikk (1) bekezdés a) és c) pont rendelkezéseinek megsértésével az EUMSZ 101. cikk (1) bekezdésében foglalt tilalomba ütközőnek.
- [144] A jogi minősítés körében kiemelendő, hogy a gazdasági verseny megfelelő működéséhez az szükséges, hogy a piaci szereplők tartsák tiszteletben egymás döntési szabadságát, piaci döntéseiket önállóan, a versenytársaktól függetlenül hozzák meg. Ha ez nem is zárja ki azt, hogy a gazdasági szereplők racionálisan alkalmazkodjanak versenytársaik megfigyelt vagy várható magatartásához, azt azonban szigorúan tiltja, hogy ezek a szereplők közvetlenül vagy közvetve felvegyék egymással a kapcsolatot, azzal a céllal vagy hatással, hogy egy tényleges vagy lehetséges versenytárs piaci magatartását befolyásolják, vagy hogy egy ilyen versenytársnak felfedjék az általuk elhatározott vagy tanúsítani kívánt piaci magatartást. A vállalkozások magatartásának egymástól való függetlenségének követelménye tehát kizár minden olyan közvetlen vagy közvetett kapcsolatot a piaci szereplők között, amelynek célja vagy hatása a versenytársak piaci magatartásának befolyásolása, vagy a saját maga által követendő magatartás feltárása a versenytársak előtt.

- [145] Ehelyütt jegyzi meg a bíróság, hogy a Tpvt. 11. §-a alapján egyaránt versenyjogsértő a gazdasági verseny megakadályozását, korlátozását vagy torzítását célzó magatartás, az ilyen cél elérésére alkalmas magatartás, de az is, amely ténylegesen is ilyen hatással jár. A jogsértés megállapításához tehát nem szükséges annak bizonyítása, hogy a tiltott magatartásnak van-e vagy lehet-e versenykövetkezménye, önmagában a versenykorlátozó célú magatartás is jogsértő, és mint ilyen, szankcionálandó.
- [146] A Tpvt. 78. § (3) bekezdése kimondja, hogy a bírság összegét az eset összes körülményeire – így különösen a jogsérelem súlyára, a jogsértő állapot időtartamára, a jogsértéssel elért előnyre, a jogsértő piaci helyzetére, a magatartás felróhatóságára, az eljárást segítő együttműködő magatartására, a jogsértő magatartás ismételt tanúsítására, gyakoriságára – tekintettel kell meghatározni.
- [147] A bírság kiszabásának indokoltságát és összegét az alperes mérlegelés alapján dönti el. A rPp. 339/B. §-a értelmében a mérlegelési jogkörben megvalósított közigazgatási cselekmény jogszerűsége körében a bíróság azt is vizsgálja, hogy a közigazgatási szerv hatáskörét a mérlegelésre való felhatalmazásának keretei között gyakorolta-e, a mérlegelés szempontjai és azok okszerűsége a közigazgatási cselekményt tartalmazó iratból megállapíthatóak-e. A bírságotra vonatkozó kettős mérlegelési kötelezettség következtében a határozatból egyértelműen ki kell tűnnie, hogy mely okból döntött az alperes a bírság kiszabása mint jogkövetkezmény alkalmazása mellett, és annak mértékét milyen szempontok alapján határozta meg. Amennyiben a bírság kiszabását megalapozó jogsértés megtörtént, és a bírság kiszabásának indokoltságát és összegét az alperes a Tpvt. 78. § (3) bekezdésében foglalt keretek között állapította meg, a mérlegelésnél irányadó valamennyi szempontot helyesen alkalmazta, és azokat megfelelően indokolta, akkor a bíróságnak nincs jogszabályi lehetősége a mérlegelés szempontjainak felülmérlegelésére, és a kiszabott bírság mellőzésére vagy mérséklésére. A jogorvoslati eljárásban kiszabott bírság mellőzésére vagy összegének megváltoztatására csak akkor kerülhet sor, ha az alperes mérlegelési jogkörben hozott döntése nem felel meg a rPp. 339/B. §-ában előírt törvényi követelményeknek, vagy a bíróság olyan új tényt vagy körülményt állapít meg, amely a bírság mellőzését vagy összegének mérséklését indokolhatja. Jogszabályi felhatalmazás hiányában a bíróságnak nincs lehetősége méltányosság gyakorlására sem.
- [148] A Tpvt. 78. § (1) bekezdésében meghatározott bírság maximum kizárólag a bírság felső határát nevesíti, ezt a kiszabott bírság összege nem haladhatja meg. Ezen túlmenően a bírság maximum nem kiindulási pont és nem viszonyítási alap a bírság arányossága megítélésénél, ugyanis nem a bírság maximumhoz képest kell kiszabni a bírság összegét, annak arányosságát megítélni, illetve a mérlegelés jogszerűségét vizsgálni a Kúria Kfv.II.37.414/2013/8. ítéletében foglaltak szerint.
- [149] Az alperes ezért a bírság megállapításakor a fenti rendelkezések alapján járt el, azonban figyelembe vette a bírságszámítás körében kiadott Bírságközleményét (1/2012.) is, amely zsinórmértékként az egyes szempontok szerinti súlyozásban nyújtott segítséget számára. Az egyes bírságösszegeket az alperes a bírságalap, és az egyes bírságkiszabási körülményekre adott súlyozási pontok figyelembevételével számította ki, a bírságkiszabás során mérlegelési jogkörében járt el. A jogsérelem súlyának mérlegelése keretében az alperes a Bírságközlemény szerint két dolgot vizsgált: a verseny veszélyeztetését és a jogsértés piaci hatását. A felperesi kifogásokkal összefüggésben a bíróságnak a rPp. 339/B. §-a szerint kellett vizsgálnia ezen, mérlegelési jogkörben hozott határozatrész jogszerűségét, így azt, hogy az

alperes a tényállást kellő mértékben feltárta-e, az eljárási szabályokat betartotta-e, a mérlegelés szempontjai megállapíthatóak-e, és a határozat indokolásából a bizonyítékok mérlegelésének okszerűsége kitűnik-e.

- [150] A felperes a verseny veszélyeztetettsége körében (határozat 734. pontja) kérte figyelembe venni, hogy a jogsértések nem fenyegettek a verseny jelentős csökkenésével vagy teljes megszűnésével, tekintettel arra, hogy az érintett időszakban nem módosították az érintett piacok struktúráját, ugyanis a) nem vezettek a piaci koncentráció növekedéséhez, b) a termék/szolgáltatás-váltás költsége nem lett magasabb; c) az iparágba történő belépés, illetve abból történő kilépés költségei nem növekedtek, d) általában nem csökkent a vevők alkuereje. A jogsértések továbbá nem érintették az innovációt, minőségi versenyt, ami a pontszám további csökkenését alapozza meg.
- [151] Az alperes a határozat 739. pontja között enyhítő körülményként vette figyelembe, hogy a felperes és a Pipelife közötti megállapodás kapcsán a nagykereskedők felosztása és a feléjük alkalmazandó minimálárak betartása nem valósult meg teljes mértékben, mert az eljárás alá vontak a megállapodást több alkalommal megszegték. A fenti felperesi érveléssel ellentétben a joggyakorlat világosan megkülönbözteti egymástól a versenykorlátozó megállapodás megkötését és annak végrehajtását. A versenykorlátozó megállapodás végrehajtásának hiánya nem eredményezi a megállapodás megkötése miatti felelősség kizárását. A kartellnek, azon belül is az átfogó tervnek megfelelő piaci stratégiával ellentétes versenyző magatartás tanúsítása a felelősség alól nem mentesít, azonban az eljáró versenytanács ezen körülményt az érintett eljárás alá vont vállalkozások javára veszi figyelembe a bírságkiszabás során.
- [152] Nem értett egyet a bíróság azon felperesi kifogással, hogy „a bizonyított versenykorlátozó hatás” hiányában az alperes nem indulhat ki a maximálisan adható harminc pontból, azt csökkentve az enyhítő körülményekre való hivatkozással. Mindez azt jelentené, hogy amennyiben kizárólag enyhítő körülmények állnának rendelkezésre, azt az alperesnek a piaci hatások körében nulla ponttal kellene értékelnie. Az alperesnek azonban a piaci hatást minden esetben értékelnie kell.
- [153] A bíróság rámutat arra, hogy bár a határozatban a felperes terhére kiszabott bírság összege abszolút értelemben véve kétségkívül igen magas, azonban nem éri el a Tpv. szerint kiszabható bírságmaximumot. A felperesi kifogásokkal összefüggésben a bíróság megállapította, hogy az alperes az adott ügyben releváns enyhítő és súlyosító körülményeket számba vette, és azokat súlyuknak, nyomatékuknak megfelelően értékelte. A mérlegelés szempontjairól, ennek folyamatáról és eredményéről pedig a határozatában számot adott, amelynek megállapításaival a bíróság egyetértett.
- [154] Az alperes határozatában ismertetett szempontok a bírságok kiszabásának indokoltságát és összegének megállapítását megfelelően alátámasztották, a határozatából megállapítható a mérlegelés jogszerűsége. Az alperes a jogsértések súlyával, az ügy összes körülményével arányban álló bírságot szabott ki a felperessel szemben. Ehhez mérten a felperes keresetében nem jelölt meg olyan új tényt vagy körülményt, amely alapján az alperesi mérlegelés jogszerűtlensége megállapítható lett volna, vagy amelynek figyelembevételét az alperes elmulasztotta volna.
- [155] Mindezek alapján a bíróság úgy ítélte meg, hogy a felülvizsgálni kért közigazgatási határozat a keresetben megjelölt körben, az ügy érdemét érintően nem jogszabálysértő, ezért a felperesi keresetet a rPp. 339. § (1) bekezdése alapján elutasította.



- [156] Az alperes költségeinek megfizetésére a felperes a rPp. 78. § (1) bekezdése és 82. § (2) bekezdése alapján köteles. A bíróság a perköltség összegét a rPp. 67. § (2) bekezdésére is figyelemmel, a 75. § (1) és (2) bekezdései, valamint a 79. § (1) bekezdése alapján, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendeletben (a továbbiakban: IM rendelet) foglaltakra is figyelemmel határozta meg, szem előtt tartva mindenekelőtt a per tárgyának értékét ( IM rendelet 3. § (2) bekezdése), valamint értékelve a jogvita bonyolultságát, a képviseleti munka szakmai nehézségét, az előkészítő munkát, a beadványok és a tárgyalások számát és mindezek időigényét is (IM rendelet 3. § (6) bekezdés).
- [157] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 62. § (1) bekezdés h) pontjában biztosított tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, az Itv. 39. § (3) bekezdés b) pontjának első fordulatában és a 42. § (1) bekezdés a) pontjában meghatározott mértékű kereseti illeték viselésére a felperes a költségmentesség bírósági eljárásban történő alkalmazásáról szóló 6/1986 (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles.
- [158] A bíróság tájékoztatja a felperest, hogy az illetéket a Nemzeti Adó-és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára kell az esedékesség napjáig megfizetnie. Az illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni a Fővárosi Törvényszéket, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát. Az illetékfizetési kötelezettség esedékességének napja tekintetében az egyes adótörvények módosításáról szóló 2022. évi XLV. törvény által módosított Itv. 78. § (4) bekezdése irányadó.
- [159] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a rPp. 340. § (2) bekezdése biztosítja.

Budapest, 2023. június 21.

dr. Surányi Katalin s.k.  
bíró